

Publicație a Liceului Teoretic Carei

Forum

anul I, nr.3, decembrie 2008

Noblețea simțului
3 — comun

*Dă-i si dă-i, si
luptă...* — 7

9 — **SPOT 2**

PROFESORUL — 12

15 — **LTC**
în Europa

18 — **Bobocii**

Ce nu știu elevii? — 21

Jazz în
stil
mare
25 —

Noblețea simțului comun

Radu Țenter

De ce nu putem să trăim într-o lume decentă, în care scuipatul între ochi e un vis urât, iar prostia o poveste scoasă de la naftalină doar de Halloween?

Klaus Fuchs, celebrul fizician și spion comunist spunea în declarația sa dinainte de condamnare că timpul trăit în Anglia l-a marcat. „Am văzut în mulți dintre ei [în englezi] o fermitate adânc înrădăcinată care le permite să trăiască o viață decentă. Nu știu de unde izvorăște asta și cred că nici

ajungem să fim reduși la reacții animalice, instinctive. Dar asta ține de cunoașterea de sine și de capacitatea de stăpânire, adică de bunul simț.

Dar bunul simț și absența lui pot fi observate și în situații normale de viață, nu numai în cazul experiențelor extreme. Prostia sau obrăznicia devin obiceiuri, reflexe naturale. E mult mai ușor să lași *homo sapiens*-ul din tine să se exprime, decât să te controlezi

La Viena, de Crăciun

Redacția:

Diana
Avîrvarei
Al. Braniște
Andrada Deac
Amelia Ilieș
Felix Marchiș
Lucian Roman
Sebastian Șuta
Alina Todea
Denisa Trif
Oana Țenter
Radu Țenter
Anamaria Vida

**Profesor
coordonator:**
Dana Pop

Tehnoredactare:
Anton Horvath

*Mulțumim d-lor directori
Zsido Sandor și Dana
Macec,
d-lui profesor Ion Laslo,
precum și tuturor celor care
ne-au dat o mână de ajutor.*

Publicație a
Liceului Teoretic Carei
Str. Ignișului, nr. 20

Tipar: Idea Studio & Design
Satu Mare

ei, dar e acolo“. Relevant pentru articolul meu ar fi să generalizez povestea, dar sunt sigur că noi nu ne-am regăsi în rolul englezilor.

Klaus Fuchs îi spune fermitate, Paleologu simț comun, tu poate o vei numi o prostie, dar bunul simț e condiție necesară în ziua de azi, poate mai mult ca niciodată.

Bunul simț izvorăște dintr-o educație corectă. Sigur, așa putem arunca vina asupra părinților celui ce ți-a spart fața pentru că l-ai contrazis și, apoi, chiar mai departe în timp, prinzându-ne într-un lanț vicios ridicol. Prezența bunului simț e o caracteristică a societății în care trăiești. În contextul dezvoltării în ritmuri amețitoare a lumii înconjurătoare, omul mediocru al zilelor noastre tinde să rămână cristalizat într-o stare amorfă, instabilă. Deseori trăirile intense ne diminuează capacitatea rațională și

și să lași să se nască *Omul*. Și de ce să te deranjeze pe tine dacă întârzi o jumătate de oră la întâlnire, dacă nici celuilalt nu-i pasă? „Am I part of the cure or am I part of the disease?“ întrebă Chris Martin, instalat comod pe creierul meu. Iar lipsa bunului simț e, cu siguranță, o plagă deschisă sângerândă.

Efectele bunului simț sunt atât faptul că cineva îți oferă o batistă la nevoie, cât și crearea unor locuri de muncă pentru studenți sau mărirea pensiilor mizere. Până la urmă, lipsa bunului simț este sursa tuturor anomaliilor care se întâmplă în țara asta: medici care iau mită, profesori pe care îi doare undeva, elevi cărora li se fâlfaie de viitor.

Trebuie să înțelegem că toate acestea trebuie să se schimbe. Revoluția trebuie să înceapă cu fiecare dintre noi.

Forumi

Discurs de recepție

Denisa Trif

Neliniște. Emoție. O sală de teatru, o atmosferă încărcată: „Hei, cine va spune discursul?“. „Nu, nu vă uitați la mine!“. „Uitați-vă la mine dacă vreți să ne facem de rușine!“. „Ce? Le zic că am băut Actimel, ajunge, nu?“. Apoi:

Se acordă titlul de LAUREAT al primei ediții a GALEI TINERILOR CREATORI redacției revistei „FORUM LTC“ – Liceul Teoretic Carei! Pășeam rapid, cu înspăimântătoarea conștiință a vreunei piedici... Am urcat pe scenă...

În 5 iunie 2008, o parte din redacția „Forum LTC“ a participat la Gala Tinerilor Creatori din Satu Mare, la invitația domnului Felician Pop. Dar nu așa, de florile mărlui, ci în calitate de nobili laureați, după cum citiți mai sus. Acest premiu onorabil, prin echivalență, ne plasează în topul revistelor școlare sătmărene. Fără dubii! Să citim puțin și recenziile cu iz sincer (sperăm) ale celor de la „Alfazet“, publicate în săptămânalul „Cronica Sătmăreană“, care ne scaldă în laude și admirație. Spicuim: „Departate de stilul lănos și cleios al publicațiilor de gen, „Forum LTC“ are o idee, o identitate bine definită, o revistă scrisă de niște oameni deschiși la minte, care nu ezită să scrie așa cum simt.“ „Cei de la Liceul Teoretic Carei au făcut probabil un pariu cu ei înșiși, și anume acela de a face o revistă care să se poată citi cu interes și plăcere. Au câștigat acest

pariu, pe deplin.“ (Raul Curac, „Cronica Sătmăreană“, 3 iunie 2008)

Primul contact cu... lumea a fost la Radio Transilvania, anul trecut pe la sfârșitul iernii. Atunci aveam o revistă proaspătă, în fașă încă, dar cu o personalitate puternică, exclusiv tinerească și cu mult potențial. Niște tineri hărnicuți, energici, care au făcut o chestie mai ieșită din comun, mai nonconformistă, o revistă în care nu s-au temut să spună ce NU le place și să scrie liber și inteligent, așa cum sunt ei. Într-un final, creația e a creatorului. Revista e a redacției...

Cei de la „Alfazet“ ne-au descoperit, cred, o dată cu lansarea revistei lor la Carei.

„Felicitări, aveți o revistă tonică“, spun ei. Și ne-au oferit șansa de a participa la Gala Tinerilor Sătmăreni.

Despre premiere era vorba. E ușor de imaginat printr-o rețină obiectivă cum se desfășoară o premiere. E mai dificil puțin să-ți imaginezi plăcerea și mândria pe care o experimentezi odată cu un asemenea eveniment. Și ce e mai neoficial e și mai flatant: îi auzeam pe membrii cenaclului „Alfazet“ șușotind „ce faină revistă au ăștia, ce inspirați și plini de idei sunt.“ Vine peste tine cumplita revelație: hei, eu chiar am făcut ceva!...

În secunde dintre plictisul cotidian, moțăitul în fața ecranelor cu licăriri virtuale și lăncezeala în fața scrierilor de tocit se întâmplă miracolul de a realiza că.... poți face altceva. Cu totul altceva. Că nu-i niciodată neapărat să te conformezi tiparelor de adolescent jemanfișist și haifaivist, dimpotrivă.

Am demonstrat-o noi, cu revista noastră.

Redacția

SMS: Am ajuns la al treilea număr al revistei. Să aducem mulțumirile de rigoare: ne mulțumim nouă, redactorilor, coordonatorilor, colaboratorilor, fotografilor, desenatorilor și, în fine, celor implicați, că am avut ocazia să realizăm și acest număr. Noi suntem cei care ne-am susținut și sperăm să fim mulțumiți de noi înșine. Fără noi, această revistă n-ar fi fost nici măcar idee.

SMS: Mulțumim iubitorilor cetitori. Sau, hai, mai sincer, celor care au făcut efortul financiar de a-și procura revista anul trecut.

SMS: Mulțumim profesorilor care au fost alături de noi, cu sfaturi și cu articole. Le mulțumim tuturor celor care au înțeles că această revistă dorește să fie altcumva, mai aproape de viața noastră, de sufletele noastre, de preocupările noastre, de lumea în care ne ducem existența.

SMS: Le mulțumim și celor care ne-au ignorat sau care ne-au criticat. Am înțeles, o dată în plus, că schimbarea este mai mult decât necesară.

SMS: Să nu uităm de sponsori. Amabilitatea dâșilor ne-a oferit șansa de a ieși în lume sub formă tipărită.

SMS: Trebuie să menționez în mod special că echipa redacțională s-a întregit, într-un mod fericit, cu capete pline de idei noi și cu brațe vânjoase dornice de muncă (a se citi cutia redacțională). Hai să-ntindem hora mare!

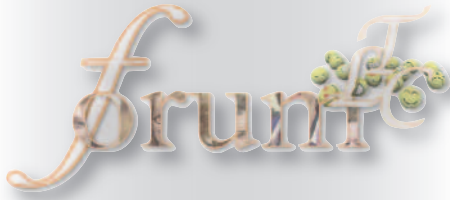
SMS: Și ca să închei felul I = mulțumiri, vreau să menționez că ne-am pricopsit cu niște elevi graficieni pe cinste din clasele a IX-a și a XII-a. SMS (de final): a dispărut cutiuța cerșetoare de carton. Da, aia zâmbăreață. De la parter. Aia care cică ar fi reprezentat interesul elevilor pentru revistă... Trageți și voi concluziile de rigoare.

Redacția Forum LTC (detaliu)

Care este cea mai amuzantă știre pe care ai auzit-o despre (în) liceu?

Zor de zeamă: cele mai amuzante știri au fost cele referitoare la bombele amplasate în sala de sport.

Freya: da, a fost o știre tare. Acum, e moda cu ieșitul din școală, mi se pare absurd să ne interzică să mergem în piață. Ce imagine a fost cu tanti care vinde covrigi, nevoită să vină până la gardul liceului, să-i strecoare printre gratii, ca la închisoare, să nu murim de foame...

Pykacsiu: a fost ceva trecător, totuși, să înțelegem că se renovează piața, ce mai... După mine, cea mai amuzantă fază a fost aceea când o anumită profă iubitoare de animale i-a cumpărat cățelușului liceului o zgardă, iar domnul șef a călcat strâmb... peste cățeluș. Vai, vai... Ce ghinion...

Bretonik: tot cățelușul a suferit... Ceea ce țin eu minte a fost data de 1 aprilie, când clasa a IX-a A din vremea aceea s-a hotărât să ia o „gură de aer“. Au scos băncile cu catedră cu tot în fața clădirii, pe iarbă. Vă imaginați ce surpriză pe capul profesorilor, când au văzut clasa la „iarbă verde“...

fluturash: nu îmi amintesc prea multe din ce ați povestit acum, dar m-a amuzat, într-o zi, întrebarea unei doamne profesoare: „Voi mi-ați aruncat apă în cap sau XI E-ul?“ Întrebarea fusese pusă cu atâta inocență...

Cireșica: și eu îmi amintesc tot despre faze cu profesorii... O doamnă profesoară a venit să-și țină ora la clasa a XII-a, care avea sala la etajul I, dintotdeauna. Dar, doamna a uitat amplasamentul sălii (deși predase nenumărate ore acolo), a urcat la etajul doi, unde credea dânsa că e sala de clasă, a găsit respectiva încăpere cu lacăt (cine știe unde or fi fost elevii de acolo...) și nervoasă a mers la direcțiune să se plângă că elevii au fugit...

Cuchi: beton! Da, așa știri să tot auzi. Nu te mai plictisești niciodată și vii cu mult drag la școală. Ar trebui să se impună, prin regulamentul școlii, să fim „obligăți“ să auzim asemenea știri mereu.

Rețeaua electrică veche a fost înlocuită, deoarece ne punea viața în pericol. Cele mai „ajustate“ au fost însă laboratoarele de info: au primit rețea electrică nouă, fiecare calculator are alimentare proprie, au fost tencuite, zugrăvite, vopsite, mobilate și dotate cu un set de 25 de calculatoare + server

În acest nou an școlar, în LTC, au fost făcute unele îmbunătățiri menite să ne sporească apetitul pentru învățat.

de mare putere. Aceste dotări au fost realizate cu ajutorul ministerului.

Pentru a fi în pas cu alții, toate laboratoarele vor avea videoproiectoare, montarea unora a început deja.

Au început, de asemenea, lucrările de amenajare a sălilor de clasă (zugrăvit și, în unele cazuri, rașchetare).

Concurs memorial

Și anul acesta, catedra de matematică a organizat concursul de matematică în memoria domnului profesor Petkes Gergely.

Numărul elevilor participanți a fost peste măsura așteptărilor. Peste 300 de iubitori ai matematicii din județul Satu Mare, de la clasa a V-a până la clasa a XII-a, s-au luat la întrecere pentru a descurca dificilele probleme propuse.

Comisia de corectori a fost formată din profesori veniți din toate colțurile

județului, iar din comisia de supraveghere au făcut parte domnii profesori ai Liceului Teoretic, de la toate specialitățile. Printre invitații care au luat cuvântul, în debutul concursului, se numără doamna doctor Petkes și domnul primar. Acesta a subliniat importanța organizării unor astfel de întreceri și a promis că va ajuta financiar câștigătorii. Laureții Liceului

Teoretic au fost:

Locul I: Kerekes Zsolt, clasa a XII-a;
Locul II: Barth Balasz, clasa a IX-a;

Locul II: Fischer Erika, clasa a X-a;
Locul III: Mentes Bernadett, clasa a IX-a;

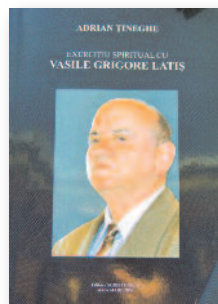
A existat și un număr semnificativ de menționi.

Informațiile se

găsesc la domnii profesori de matematică. Felicitări tuturor!

O manifestare culturală cu caracter comemorativ, dedicată poezilor Vasile

Grigore Latiș și George Boitor, a fost pusă în scenă de domnul Adrian Țineghe, care a lansat volumele intitulate *Execițiu spiritual cu Vasile Grigore Latiș și George Boitor în ordinea comunistă a vremii*. Cei prezenți au asistat și la un scurt

Exerciții de lectură

recital de poezie. Cărțile lui Adrian Țineghe au fost apreciate și comentate de invitați renumiți precum Cornel Munteanu. Dânsul a precizat că este o carte care, prin comentariile filozofice, deslușește natura creațiilor celor doi poeți. Printre invitați s-au mai numărat și conferențiarul universitar dr. Florian Roatiș și scriitorul Ștefan Haiduc. După prezentarea subiectelor cărților a urmat o dezbatere de o oră despre cele două volume.

Avem câțiva profesori noi, cărora le urăm un călduros bun-venit: Vincze Annamaria la catedra de engleză, Pal Anita la catedra de biologie, Hegyesi Judit la informatică, Lucian Madai la istorie, iar la clubul sportiv, Gindele Cargo și Marius Botan.

Pentru ca elevii să fie informați asupra concursurilor, proiectelor și hotărârilor din consiliul elevilor, al cărui președinte este anul acesta domnișoara Diana Bralea din clasa a X-a E, s-au achiziționat două panouri, info-educativ și info-european.

Și cum este obiceiul..., toamna se numără bobocii..., LTC și-a ales bobocii Miss și Mister, ei sunt Roxana Vădan din a IX-a E și George Negrean din a IX-a A.

Am avut câștigători și la ediția 38 a *Cupei 25 octombrie* la atletism, organizată de domnii profesori Ioan Mărneanu și Florin Turcu. La aruncarea greutății locul întâi a fost ocupat de Anca Ciocotișan din clasa a IX-a A.

Liceul Teoretic nu și-a „achiziționat“ un alt cățeluș de suflet. Poate amintirea morții premature a celebrului Sanika e încă vie în mintea noastră.

În acest an școlar, intrarea elevilor în incinta liceului se face pe baza carnetului de elev, renunțându-se așadar la controversatele ecusoane.

Regulamentul școlii a rămas la fel de sever, chiar mai mult, s-a „îmbogățit“ cu noi reguli privind securitatea elevilor în liceu și comportamentul acestora în pauze și la ore.

Revista revistelor

Radu Tenter

Dacă ne referim strict la Cerei riscăm să descoperim o mass-media dezamăgitoare, cu un singur ziar local. Dar la nivel de școli generale și licee, avem surpriza să regăsim trei reviste ale elevilor.

Revista școlară nu este doar o

representare a valorilor morale și educaționale ale școlii. Calitatea ei nu depinde nici de renumele școlii și nici de aerele anumitor persoane sus-puse. Revista școlară este sau ar trebui să fie REVISTA ELEVILOR, poate singurul refugiu al intelectului imatur fugărit de atâtea probleme frivole.

O instituție în care glasul opiniei publice nu este nici măcar ascultat, darămite publicat, este apanajul unui sistem politic socialist, unde toate părerile omului sunt dinainte stabilite. Salutăm astfel „democratizarea“ Școlii cu clasele I-VIII *Vasile Lucaciu* și a Colegiului Tehnic *Iuliu Maniu*. „Scamă de zare“ și „Vocea școlii“ se alătură „Forumului LTC“, sfidând conștiința careiană genuină, care alege să se complacă în indiferența cotidiană.

„Scamă de zare“ este o explozie de culoare. O revistă la primul număr care explorează lumea prin articolele pilduitoare (poate prea pilduitoare) ale doamnelor învățătoare și prin articolele mai mult decât captivante ale elevilor. O revistă de buzunar, care merită răsfoită măcar pentru imaginația copiilor, dacă nu pentru pozele și desenele care îți iau ochii prin ingenuitate și bucurie a culorii. Demnă de remarcat este și concepția grafică remarcabilă a revistei.

„Vocea școlii“ a ajuns la numărul 3... sau 2... sau 1? Nu se înțelege clar, oricum, e îmbucurător faptul că a apărut încă o revistă de opinie și cu

Complexitatea culturală a unei comunități reiese și din diversitatea și numărul mijloacelor de exprimare.

viziune grafică în limitele standardelor bunului-gust.

Onorant pentru „Forum LTC“ este faptul că redacția de la Colegiul Tehnic ne consideră etalon și aleg să se măsoare după standardele impuse de noi, așa cum deduc din editorial. Competiția e bine venită. Ea presupune omologarea valorii fiecăruia. Apreciem articolele despre efectele muzicii asupra vieții adolescenților, despre comunicarea inter-sexe, despre paralela între sistemul educațional comunist și cel actual.

Totuși, nu pot trece cu vederea faptul că unele articolele sunt dificil de urmărit, fie din cauza, poate, a lipsei unei tușe de originalitate, pe alocuri, fie din cauza unor greșeli gramaticale sau a unor greșeli de logică sintactică de genul anacolutului, care nu-și au locul într-o revistă cu pretenții.

Totodată, marca originalității pare că nu se regăsește nici în întregul concepției grafice. Unele pagini par un deja-vu din punct de vedere grafic. Țin totuși să evidențiez un aspect foarte important în cazul revistei „Vocea școlii“ a Colegiului Tehnic: finanțarea proprie. Ar trebui să dea de gândit și altora. Această finanțare a făcut posibilă tipărirea în condiții bune:

culoare, hârtie de calitate. Forma e conform standardelor. Poate fondul lasă de dorit...

Sperăm ca cele trei reviste să supraviețuiască încă de un număr și să ducă mai departe ambiția și „neburnia“ adolescenților de a se exprima și prin scris.

știri culese și redactate de Andrada Deac și Sebastian Suta

De ce crezi că unii elevi nu păstrează curățenia în clasă?

Petrică: deoarece, din lene, nu se pot deplasa până la coșul de gunoi, aruncând gunoiul din bănci, pe lângă coșul de gunoi.

Ionică: elevii nu aruncă gunoiul strâns în bancă pentru că le este lene, ci deoarece nu au bun-simț.

Pisicuță: sunt dezordonați și nu-i interesează unde aruncă mizeria.

Mireluca: nu îi interesează ce este în jurul lor, dacă este murdar sau curat.

Feri1: lipsa celor șapte ani de acasă!

Feri2: nu-i interesează curățenia din jurul lor.

Feri3: sunt leneși și nu au chef să se ridice din bancă; se cred șefi.

Feri4: lipsa celor șapte ani de acasă.

Fery: lipsa celor 7 ani de acasă, lumea din jur care îi inspiră și pentru că sunt dezordonați.

Vrăbiuță: pentru că lor li se pare distractiv.

GICĂ: deoarece sunt leneși și dezordonați și nepăsători față de mediul în care trăiesc.

Ciupercuță: de șmecheri, de inculți. Consideră coșul de gunoi un obiect inexistent, cât timp există restul clasei...

PALI: de-acord cu Ciupercuță, Gică și Vrăbiuță.

Mimi: poate același lucru îl văd și acasă (dezordine).

Ferike: deoarece nu li se spune nimic dacă fac rău și oricum nu ei vor curăța..., ar trebui pedepsiți și se vor schimba.

LACI-14: părerea mea e că lor le e lene să meargă până la coșul de gunoi și mai ușor e să-l pună după calorifer sau pe geam afară :P.

Beelzebub: păi motive nu prea ar fi..., toți suntem dominați de lene, toți cumpărăm toate bip, bip și toți bem „ceai“..., în fine, las' că doamnele de serviciu îmi iau mizeria de după calorifer... și îmi e destulă curățenia de acasă.

Mandalay: ooo, bravo, felicitări, beelzebub. Pus-ai tu punctul pe „i“, „suntem“, „cumpărăm“, verbe la persoana I. Toți ne batem joc de parchetul proaspăt și de caloriferele virgine de dimineață. Pentru că... intervine lenea, pentru că ne place să aruncăm la coș (da' ne iese pe lângă...) etc.

Să facem o recapitulare

Nu-i de joacă... E pe bune!

Denisa Trif

S-au achiziționat cărți în limba română și maghiară, avem panouri de baschet tare șmechere, s-au alocat fonduri pentru CSS (și ne-am făcut cu un aspirator pentru saltele. Ca să nu mai facă lumea alergie la praf când dă bacu' la educație. Pe bune!), așa, mobilierul cel solemn de la informatică și din celelalte laboratoare e nou, s-a inaugurat sala de protocol și centrul de documentare... (să iau și o gură de

aer!), rețeaua electrică e nouă, s-a redus astfel și consumul de energie. Ceva mai interesant: cele cinci videoproiectoare și ecranele interactive din laboratoarele de bio, info, fiz. Trageți profesorii de mâneacă să vi le arate ☺. La fel, noua stație de amplificare așteaptă undele de bas să ne bubuie în urechi.

Și ce se anunță pe viitor (pregătiți-vă, cuvinte mari, luați DEX-ul): reabilitarea termică (schimbarea ușilor și geamurilor exterioare și interioare și reînnoirea instalației de încălzire interioară). Asta va însemna o clădire d'aia cu termopane, termopane!... Mai departe: (fiți atenți!) furnizarea cu energie se planifică a se face cu... ahm, ahm, celule fotovoltaice (niște chestii care preiau energia de la Soare și o transformă în energie electrică).

Ce înțelegem prin investițiile care s-au făcut în Liceul Teoretic anul trecut? Pe scurt, fără introduceri pompoase:

Personal, mi se pare o idee tare bună, precis realizabilă, că altfel nu ar fi fost luată în considerare de către altelele sale directoriale, și foarte îndrăzneată. Ce urmează: se va face un studiu de fezabilitate premergătoare construirii unei anexe a clădirii, cu șase săli de clasă și o sală festivă. Și încă ceva necesar: domnii directori vor să demareze reparații la acoperișul sălii de sport. Deocamdată, când plouă, devenim melancolici, fiindcă auzim materia plângând bacovian în sala de sport (da, s-a infiltrat apa prin perete): pic, pic, pic...

Gata prezentarea. Intențiile sunt serioase. Fondurile există. Liceul are nevoie. Directorii fac. „Ca în niciun alt mandat al vreunui director al Liceului Teoretic“, zice un profesor. Ai noștri bravi conducători nu respectă tradiția românească – de a trona fără să lase ceva bun în urmă...

Formula de final: Vă mulțumim! Aplauze! Și va urma...

Noi, elevii, ne plângem toată ziua că avem de învățat. Că mama nu ne cumpără nu știu ce șmecherie, dacă nu luăm 10 la bio. Că nu înțelegem la fizică și nici la filosofie. Și o concluzie la toate acestea, nu vom învăța. Bun, și atunci care-i motivul pentru care nu înveți la română, materie de bac? Sau la matematică, de ce nu-ți faci tema?

Fiindcă ți se pare plictisitor. Fiindcă nu e vorba despre mașini sau modă, despre ultima versiune a Photoshop-ului, despre ce modele de ochelari au mai apărut, despre cum să-ți editezi mai „fain“ pozele pentru hi5 etc., etc.

Pentru că acesta e exemplul din fața ta. Pentru că lenea nu vine de la noi, vine și de la cei care stau în fața noastră. Vine și de la cei care stau în fața celor care stau în fața noastră ș.a.m.d. Cică „materia e de vină și că nu prezintă niciun interes, nu îi ajută cu nimic. Că metodele de predare sunt învechite“.

Cât de multe se poate scrie despre subiectul ăsta! E într-adevăr o problemă. Profesorii îmi spun să critic materia. Foarte bine: materia nu ne ajută în cea mai mare parte, fiindcă la noi, când ne referim la învățat, ne referim la memorat. Nu dedus, cercetat, gândit. ăsta e unul dintre adevărurile la care am aderat și noi, și profesorii. Avem nevoie de laboratoare în care să spargem lucruri și să iasă fum, în care să ne scârbim de vietăți în formol, în

hodoronc-hodoronc, zdronca-zdronca, si clopoțeii...

care să învățăm puțină realitate, practică, nu doar teorie. O, da! Educația fizică și informatica ar trebui adorate! În rest, să-mi zică un domn profesor de fizică de unde să știu (practic!) modalitatea prin care se leagă două circuite în serie.

Dacă fac

ar trebui să învețe doar teorie? (teorie = memorare, amintesc). Așa o fi!

De data asta am criticat modul în care se predă materia. Materia e făcută de înaltele capete de la Minister. Ministerul e ales de popor. Cei care candidează la funcții de conducere în stat sunt desconsiderați. Și îi vedem la televizor în fiecare zi. Știm ce pot (sau mai degrabă ce nu pot). De ce ne mai mirăm?

Gata, m-am săturat. Aș putea umple ziarul. Confrați de suferință, exersați-vă memoria dacă vă interesează școala! Dacă ba, căutați de vă motivați absențele măcar. În orice caz, e un cerc

Denisa Trif

Dă-i si dă-i, si luptă, neicursorule...

fizică, ar trebui să știu

asta, nu să-mi întreb prietenii sau părinții. Dacă fac biologie, ar trebui să știu de ce sau de la ce îmi ies mie mai multe coșuri pe față decât colegilor. Dacă fac istorie, filosofie, geografie, religie, logică etc. ar trebui să fiu mai deștept puțin când ies în lume, nu neapărat când mă scoate un nene sau o tanti la tablă. Sau când dau un test. Dacă merg la școală, ar trebui să știu la ce sunt eu cel mai bun, ce-mi place să fac și cam cu ce o să contribuie eu în societate când o să fiu maaare!

Sau mă scuzați... Liceele Teoretice

vicios în care noi ne avem partea cea mai importantă. Da' ce-i important? Noi avem telefoane, avem messenger, avem hi5, avem iubiți, avem tot timpul liber din lume în care să cheuim, să fumăm și să bem, să dăm ocol acestor străzi epuizate, dar inepuizabile are micului oraș, avem avem jocuri pe calculator, avem cărți cu droguri, prostituție, incest, iubire, avem emo, avem pitzi... Să ne plătească cineva, că noi le știm pe toate astea când vom fi mari!

caricatură de Anamaria Crisan

foto: Oana Tenter

Așteptând să devenim băieței adevărați...

Care crezi că este motivul pentru care elevilor nu le place să citească?

JAWS: îți provoacă somn!

Șuvitză: sau pentru că sunt hiperactivi, nu au destulă răbdare și pe deasupra îi doare în posterior de tot ce ține de culturalizare.

Dimitriu: pentru că unii e foarte dăștepti și le place să fie așa. Într-un cuvânt, de mere.

Anonim: din moment ce cartea amintește fiecăruia dintre noi de școală (unde majoritatea elevilor nu vin cu plăcere) ar putea fi un motiv pentru care elevii nu citesc...

D-zeu: aveți dreptate, și eu zic că din cauza dezinteresului pentru cultură, care este înlocuită de alte lucruri mai „interesante“, cum ar fi MESS și altele.

Beltiug: măi, nu e „cool“. În plus, mulți nici nu au încercat.

Băiat D&G Stylat: există REDTUBE și, într-o eră a televizorului și a internetului, tentațiile de relaxare encefalică ne bântuie pretutindeni.

Mnzoo: dragii mei, eu zic că lumea a „evoluat“ oarecum, sunt mult mai multe alte ocupații care ajută la trecerea timpului. Și dacă ai ajuns cu o carte în mână, calculatorul, TV-ul sau sunetul de dincolo de fereastră nu te lasă.

Zsan: deoarece nu mai este la modă să citești sau nimeni nu mai este interesat de citit, doar dacă este obligat sau forțat. De exemplu, nimeni nu mai citește o operă literară pentru ora de română, deoarece există fel și fel de comentarii. Internetul fie cu noi!

Nimeni: suntem dependenți de internet, de cele mai noi tehnologii. Încercăm să avem totul cât mai simplu și mai eficient. Nu avem timp pentru alte lucruri „mărunte“...

Anonim: eu consider că elevilor nu le place să citească, deoarece ei aleg calea ușoară de a găsi informații, și anume internetul.

Mandalay: chestia cu netul e valabilă. De fapt, diferența dintre efortul de a sta pe net, de a te uita la TV sau de a vorbi la telefon și cel de a citi... Țasta e unul dintre motive.

Geniul: de ce nu citim? Cred că suntem cam superficiali. Din cauze familiale, școlare etc. Ideea e că ne e bine așa.

Minibiografia COOLturală

Arta „oarbă“

Sau lumea văzută cu ochii dinlăuntru

Sebastian Șuta

Stropii de apă din pahar și cele mai bune culori din lume nu m-ar ajuta să realizez nici măcar o pictură naivă. Recunosc, sunt antitalent la pictat. Pictura mă atrage în măsura în care pot să creez povești pe marginea înfățișării pe care încerc să o dezleg. Arta în sine mă sensibilizează atâta timp cât și cel care o produce e artă. Fiecare om e o poveste. Esref, însă, e cea mai frumoasă poveste pe care am întâlnit-o în sfera picturii. În primul rând, pentru că a trăit în condiții precare de sănătate, fără ochi (din cauza unei mutații genetice), și în al doilea rând, lipsit de vedere, realizează adevărate monumente de inspirație, prin arta plastică.

De origine turcă, *Esref Armagan* (pe numele său întreg), uimește lumea

Esref Armagan, *Ochiul minții*

desenatorilor consacrați din mai multe puncte de vedere: are o viziune reală și clară asupra spațiului, viziune despre care

Esref Armagan

se știe că o poți avea doar dacă *vezi*, folosește culorile cu cea mai mare chibzuință posibilă, alcătuiind un joc de nuanțe copleșitor. Esref, nu numai că la peste cei 60 de ani are puterea să mai lucreze, dar abia acum începe să uimească și să dea peste cap știința.

Cei de la Universitatea din Toronto au demonstrat că Esref nu e o legendă, ci un adevăr uluitor, palpabil. A fost supus la un test dificil: scanarea creierului. În urma acestui experiment, rezultatele au constatat că părțile creierului care se ocupă cu vederea sunt active în cazul lui, în momentul în care acesta începe să deseneze. Această constatare relevă, din punct de vedere psihologic, că viziunea înseamnă puterea fiecăruia de a percepe spațiul având la bază, ciudat, chiar lipsa vederii.

Dar noi îl admirăm cu ochii. Arta lui e „oarbă“. Dar cât de semnificativă! De frumoasă... 🤖

A s c u l t ă - m ă

un poem de Claudia Oșan

Zâmbește!
Am venit să te văd,
Pentru ultima oară.
Trăiește!
Și răsfață-te cum numai
O dată în viață poți s-o faci.
Plutește!
Asemenea unui fulg de nea,
Și...
Zbori! Ca nimeni să nu te mai poată avea.
În afară de mine.

& un desen de Alex Jurj

Sex, Drugs and Rock & Roll

Nu, nu e un articol despre monologul obsedant al lui Eric Bogosian, ci despre impresia generală pe care mi-a lăsat-o SPOT 2, adică ...

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU PENTRU STUDENȚI, editia a II-a. Da, știu că sună mai bine **SPOT**.

Copilul de suflet al lui Paul Sarvadi, SPOT a avut anul acesta în program 8 spectacole, 4 universități (Craiova, Cluj, Târgu-Mureș, Novi Sad – exotic, nu?) + G.E.T.A. și mulți, mulți studenți.

Senzația pe care am avut-o în mijlocul viitorilor artiști a fost că sunt singurul inadaptat într-o mare de rebeli, eu cu fularul meu cuminte și cu biletul în mână. În rest, fum, bere, gălăgie, fum, interjecții, fum, câteva fețe cunoscute și fum.

Mărturisesc sincer că nu am fost decât la 3 puneri în scenă. De fapt, la 2 jumătate, și alea extra-careiene, pentru că despre *E-uri* s-a mai vorbit și nu ne-am dori o repetiție. În fine, sâmbăta am avut (ne)plăcerea să-i văd pe studenții din anul I de la Craiova, adică 7 adolescenți care au bătut drumul de câteva ori de la cămin la Universitate în cele aproximativ 3 luni de școală. Două scenarii mult prea îndrăznețe, *Moromeții* lui Marin Preda și *Reconstituirea* lui Horia Pătrașcu. Dacă m-aș încumeta, o insultă la adresa lui Stere Gulea și Lucian Pintilie. Jocul actorilor, la întâmplare, ca după două beții crunte, punerea în scenă ca și inexistentă, per total, un fiasco de o jumătate de oră.

Duminică m-am încumentat să mă duc la o *comedia dell'arte* a la Cluj, *Elogiul Macabrelei cea descheiată la toți nasturii*. De fapt, o tipică varză a la Cluj. Actori care și-au dat silința, dar scenariul „colectiv“ a fost mult prea

Radu Tenter

banal, fără idei. Multe personaje, prea multe poate, cu dialoguri urlate pe tot parcursul piesei. Desigur, au fost prezente și deja obișnuitele trivialități fără cel mai mic strop de comic. Până una alta, un spectacol demn de următoarea stagiune a circuitului. Totuși, îmi fac mea culpa și recunosc că nu sunt chiar un cronicar model: am plecat... nu, fugit acasă în pauză (rușine mie).

Seara zilei de duminică m-a prins târându-mi picioarele cu târșă spre teatru. Aveau ultimul show cei din

Târgu Mureș. Mă așez în același loc din fiecare seara și aștept pleoscăind tacticos.

Dar..., surpriză! O piesă cu un scenariu foarte interesant, cu actori care și-au luat foarte în serios rolul și o punere în scenă pe măsură: *Oamenii cavernelor*, de

William Saroyan.

Un text îndrăzneț despre condiția teatrului și a artei în general, dar mai ales despre poziția artistului într-o lume în continuă

degradare. Remarcabilă prestația studenților din anul III din Târgu-Mureș, care au reușit să ducă la capăt o piesă pretențioasă. Au redat personaje credibile, cu probleme, îmbinând într-un mod cât se poate de natural dialogul cu monologul. Dar ceea ce a subliniat, în mod fericit, firul narativ și jocul actorilor a fost muzica hipnotizantă. S-au punctat foarte bine, astfel, trecerile de la o scenă la alta, unele stări ale personajelor, precum și momentele cheie ale piesei. Una peste alta, un spectacol mai mult decât agreabil pentru tânărul și neexperimentatul critic de teatru din mine. Felicitări, așadar!

Mulțumesc Casei de Cultură și lui Paul Sarvadi că au continuat și anul acesta festivalul. Deși calitatea unor piese este, pe alocuri, îndoielnică, e bine că se întâmplă ceva aici...

Te-ai simțit și tu vreodată un ratat? Da? Presupun că nu e mare lucru; tuturor ni se întâmplă câteodată: și mie, și ție, și tipei ăleia din colț, și tipului de lângă..., în fine, e ceva normal. Dar ce simți atunci, în momentul ăla în care ți se stinge..., nu, nu... ți se sparge becul?

Sigur, știi cum e să-ți fugă pământul de sub picioare în timp ce privești cu o mutră imbecilă cum totul se prăbușește în jur.

Când totul pare să comploteze împotriva ta:

până și versurile melodiilor sau poeziilor au alt înțeles, care te arată obraznic pe tine cu degetul. Știi cum e să amețești de la atâta

pelin, de

la atâta

dezgust de tine,

de lume..., știi și

totuși, când se

repetă, ghidat parcă de

un ceas cu limbi

blestemate, nimic nu-și

perde din amploare:

mirosul de rânced îți

infestază sinusurile la fel ca prima dată.

Sigur știi că te vor consola, că te vor sfătui, că îți vor spune... Și totuși, parcă tu și cu șarpele rece închis în tine, voi doi în cămașa de forță cu un nod ce l-ar face pe cel din Gordius să plângă de rușine, parcă numai voi trebuie să fiți. Ca un executat care-și savurează ultimele clipe atârnat în ștreang cu o satisfacție mai mare decât au putut vreodată să-i ofere femeile, băutura sau crima. Știi, sigur... Sau poate că nu.

Trebuie să plângi? Trebuie să zâmbești tâmp și să mergi mai departe? Să te pierzi în prostii cotidiene? Trebuie oare să cauți și să stârpești viermii ce-ți colcăie prin rănile deschise? Cine poate să știe? EL? Să te întorci spre EL?

Și mai ales, te ajută să scrii un

Comedia Macabrelei cea descheiată la toți nasturii

Sunetul liniștitor al lăutei, împletit cu armoniile izvorâte din glasuri limpezi învăluie dulce încăperea și te poartă în alte epoci, mai vechi, neprihănite. Și ai putea chiar să închizi ochii: în straie de bal, la o curte domnească, dănuiești fermecat de muzica trubadurilor, încântare pură.

Denisa Trif

Începutul carierei muzicale

„Carierea mea este bogată, am activat în mai multe domenii muzicale. În primul rând, vreau să spun că sunt din Târgu-Mureș. Am făcut vioară la școala de muzică până în clasa a opta, apoi liceul l-am terminat la profilul matematică-fizică, dar după bacalaureat m-am întors la muzică. În timp ce studiam în cadrul Institutului Pedagogic din Târgu-Mureș, am activat în mai multe trupe de pop-rock. Am înființat o formație, alături de colegii mei, numită *Humming-Top* și în limba maghiară *Bugocsiga* (titirez), între anii 1971 - 1974. Stilul formației era folk-rock, cu influențe folclorice, echivalent oarecum cu cel abordat de *Phoenix*, care, după părerea mea, au fost net superiori. Am înregistrat cu formația aproximativ douăzeci de piese, care s-au putut asculta la radio, deci pot spune că am ajuns destul de cunoscuți.“

Castelanii

„După terminarea facultății, am ajuns la Carei. Mi-am desfășurat activitatea muzicală la *Castelanii*, întâi în calitate de chitarist, apoi ca basist. Până în anul 1983, au existat *Castelanii* propriu-ziși, adică acea formație de estradă care susținea programe, concerte individuale cu momente coregrafice, cu soliști etc. și cu grupuri de suflători în care, pe lângă saxofoniști, aveam invitați de la

Filarmonica din Satu Mare: trompetiști, tromboniști. Erau reprezentații de nivel înalt. Bineînțeles, am colaborat și cu formații de tineret: *Castelanii seniori* (1975 - 1983) și *Castelanii juniori* (1984 - 1991). Mi-a apărut câte o compoziție pe LP-ul *Castelanii mici* și pe CD-ul *Castelanii 40*; Una din compozițiile mele a câștigat marelui premiu la *Festivalul SICULUS 90*.

Iedera...

„Cunoscând mai multe instrumente, am intrat în formația lui Dumitru Iederan, care era un taraf ca al Radioteleviziunii, cu muzicanți din oraș care majoritatea erau excelenți, niște virtuozii deosebiți, dar ei cunoșteau bine muzica de consumație publică și nu folclor autentic. Domnul Mitică Iederan a trebuit să facă ceva ca să pună în valoare stilul codrenesc, cel mai apropiat ca stil folcloric de orașul Carei și care, în mod practic, se poate pune pe scenă. Nu este chiar folclor local, dar este din județ și sunt foarte mulți oameni care se leagă, etnografic, de această zonă. Deci nu Someș, nu Oaș, ci Codru a devenit limbajul de expresie în condițiile orașenești. Cântând la instrumentele specifice și zonei Codrului, precum contra sau braciul cu trei corzi, am intrat în acest taraf.

Totuși, această formație nu s-a putut menține în timp, din cauza numărului mare de componenți. Astfel, am ajuns la o formulă redusă, taraful *Iedera*, cu care încă în anii '80 am reușit să susținem concerte în țară și în străinătate, ceea ce era mare lucru. În Occident am fost în Elveția și Franța, deci Geneva și Paris, unde am participat la festivaluri și la Zilele Muzicii Românești. Apoi, din '90, s-au lansat și formațiile foștilor elevi ai lui Iederan. Înființând și ei

Oameni... Menestrelul

Pe domnul **Deak Endre**

L-am întâlnit la Casa de Cultură. Nu cred să existe careian care n-a auzit de dânsul. Sau cel puțin de formația *Collegium*. Totuși, o scurtă prezentare mi se pare indispensabilă: Deak Endre din Carei este creatorul și mentorul formației de muzică veche *Collegium*, una dintre coordonatele artistice ale orașelului, alături de *Castelanii*, *Codru*, *Iedera* ș.a. care au străpuns granița Careiului prin prestațiile muzicale autentice, de calitate.

formații independente, cântau în multe locuri, având succes. Astfel că s-a creat o școală întocmai ca și cea a *Castelanelor*.“

Corul șvabilor

„Între anii '80 - '89, am dirijat corul șvabilor. La inițiativa a doi profesori șvabi veniți din Banat și a unui domn de la cinematograful, s-a înființat un cerc cultural specific șvăbesc unde se făceau dansuri populare germane, scenete, recitări și un cor. Această

formație organiza anual balul șvabilor, a adus orchestră din Banat, de lângă Timișoara, iar eu conduceam corul în cadrul acestui proiect. Pe lângă participări la baluri și la festivaluri, am ajuns în foarte multe sate în care locuiau șvabi. Astfel, am ajuns să cunosc folclorul lor. Este ceva deosebit de frumos și foarte bogat, însă nu e cunoscut. În '91 și în '92 am mers de trei ori în Germania cu un repertoriu care includea melodii șvăbești și am participat și la un festival însemnat. Pentru acest program de folclor șvăbesc din zona Sătmăruului am folosit alte instrumente: chitară, acordeon, contrabas, câteva fluiere și bineînțeles, partea vocală. Cu acest repertoriu, am realizat primul Compact Disc scos de un grup careian.“

Collegium

În final, mi-a mărturisit că alegerea lui finală a fost ceea ce noi numim „muzică veche“, muzica preclasică, a Renașterii, a Barocului, pe care o exploatează cu ferveare împreună cu ceilalți membri ai formației *Collegium*. Cunoscând un număr impresionant de câteva mii de melodii și fiind în posesia a numeroase instrumente specifice acelei perioade, nu se poate să nu creeze o muzică bine lucrată, autentică, sublimă. Este de la sine înțeles că efortul depus în descoperirea, cunoașterea și asimilarea acestor melodii este imens, dar pasiunea îl transformă în plăcere. Iar răsplata nu se cere, se primește cu îndestulare. Întrebându-l, curioasă, cum se simte în postura de personalitate reprezentativă a Careiului, domnul Deak Endre mi-a răspuns modest și limpede: „Eu vin la serviciu în fiecare zi, am repetițiile periodice cu formația, eu îmi fac treaba pur și simplu. Sunt un om normal.“ Nu mai e nimic de spus, ci de ascultat...

PRESCURA - Pâinea sfântă la români

Rareș-Andrei Pop

Obiceiurile și tradițiile poporului român sunt de o complexitate ieșită din comun datorită numeroaselor procese de imixiune socială ce au avut loc pe teritoriul țării noastre. În ciuda dificultăților socio-politice întâmpinate de-a lungul secolelor de către români, aceștia și-au păstrat tradițiile intacte, făcându-le să reziste până în zilele noastre.

Dihotomia sacru-profan s-a constituit într-o axă de bază a religiei, care a opus practicilor păgâne, ritualuri creștine. Tradițiile poporului român au luat naștere din împletirea obiceiurilor populare cu ritualurile creștine. Un exemplu edificator este modul în care se face prescura, în satul Portița, din județul Satu Mare.

Pâinea însoțește, sub diferite forme, toate momentele importante din viața omului, nașterea, nunta și trecerea în neființă. În cadrul Bisericii Răsăritene,

pâinea, sub forma prescurii, devine elementul fundamental al Liturghiei. Prescura se face în gospodăriile țăranilor români conform unor tradiții păstrate în memoria sătenilor, respectându-se, concomitent și normele cerute de tipicul bisericesc.

În fiecare zi de

duminică sau sărbătoare religioasă, câte o familie din sat are obligația morală stabilită de reguli nescrise de conviețuire să ducă la biserică o pereche de prescuri de rând. Nu orice femeie poate face prescură, ci doar aceea care este văduvă, și este curată, adică ajunsă la o vârstă înaintată. Femeile care fac prescură nu au voie să ceară plată și nici să refuze pe nimeni.

Ca materii prime se folosesc: făina de grâu de cea mai bună calitate, cernută în prealabil, drojdie de bere sau aluat

lăsat de la un copt anterior și apă de băut. De remarcat e faptul că, în prescură nu se pune sare. Prescura nu poate fi făcută vinerea, sâmbăta după ora prânzului, duminica sau în zile de sărbătoare.

Pentru o pereche de prescuri, adică o prescură făcută din opt prosfore și un parastas, din patru prosfore, se folosesc treisprezece mâini de făină și drojdie cât o nucă. Ingredientele se frământă 10-15 minute, apoi se acoperă cu un ștergar curat și se lasă la dospit.

Aluatul dospit se împarte în bucăți mai mici, din care se fac prosforele.

Prosforele sunt legate între ele prin scorzi. În timpul prelucrării aluatului se rostește rugăciunea Tatăl nostru. Fiecare bucată se incizează cu un prescurnicer, un

Motto:

Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...

fel de sigiliu din lemn sau din material plastic, în formă de piramidă, cu baza pătrată, pe care se găsește inscripția: IC, XC, NI, KA, a cărei

semnificație este *Iisus Hristos învinge* sau *Iisus Hristos biruitorul*. Înainte de a încrusta fiecare prosforă, prescurnicerul se introduce într-un vas curat cu apă sfințită. Încrustarea se face în forma Sfintei Cruci, rostindu-se: În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Prescura se coace în cuptoare de cărămidă, încălzite cu bălii. Cuptorul este binecuvântat prin semnul Sfintei Cruci. Prescurile se duc la biserică într-un ștergar nou.

La Proskomidie preotul scoate din prescură cu un cuțit numit copie mai multe bucățele care vor fi așezate pe disc. Alături se pune potirul cu vin. Reeditând Cina cea de Taină, preotul, cu ajutorul harului divin, transformă bucățile de prescură în trupul lui Hristos, iar vinul, în sângele lui Hristos.

Prescura nu poate fi tăiată, ci doar ruptă. Singurul care o poate tăia cu copia este preotul.

Ce înțelegi prin
sintagma
„profesor bun“?

Daya: un prof bun este cel cu care se poate discuta orice, care dă note bune și este apropiat ca idei față de mine și de colegii mei :D :P

Dobo: păi... da, ai dreptate :D (daya :P)
D!@: dragii mei, eu zic că un „prof bun“ îi acela care te ascultă dacă ai ceva probleme și e înțelegător din toate punctele de vedere J

sweEty: apoy..., ai dreptate J..., deși unii nu-s așa buni... Mă abțin să-i numesc.

Sissycatch: când spunem cuvântul „bun profesor“ ne gândim la un prof de gașcă..., acum bănuiesc că mă întrebați la ce mă refer când spun „de gașcă“: să încerce să ne înțeleagă, să nu fie foarte aspru și să aibă răbdare... și desigur să explice bine... și cam atât... :P

TaBy & Honey: un profesor bun este cel cu care putem discuta chiar orice. Este corect în legătură cu notele, adică să dea note pe cinstite.

16y: da, sunt de acord cu ceilalți, un prof bun este un profesor care ne explică lecția, îi glumeț, predă frumos, dă note mari și nu ne dă multe teme.

Iordan: și eu repet ce au spus ceilalți, un profesor bun se poate considera bun dacă știe ce face și știe să omogenizeze învățatul cu ceva amuzant.

Cojiță: după părerea mea, un „prof bun“ e acela care te ascultă, te înțelege și glumește câteodată.

Maditz: sunt de acord cu voi toți și cred în plus că trebe să ne explice foarte bine, să putem înțelege tot, fără prea mult efort.

Luli: mă bucur că sunteți așa de serioși. Și inocenți. Se vede că sunteți în a noua. Sper să nu vă treacă peste câteva luni...

Buli: O să ne treacă. Și o să ne treacă și pofta de învățat care ne paște acum. Totul are o limită...

Cili: prof. bun e, clar, cel care mă ajută să învăț cât mai repede, în clasă, să-mi rămână pentru acasă cât mai puțin.

Lau: da, te ajută să înveți dacă ești atent, nu vorbești aiurea cu colegul de bancă, nu joci cărți la oră, nu ascuți muzică și multe altele...

Gini: prof bun? Mai căutați...

In memoriam Petkes Gergely

Profesorul

Pentru că Liceul Teoretic înseamnă oamenii care îl creează. Pentru că numele liceului nu lipsește niciodată de pe podiumuri datorită lor! Pentru că răsuflarea lor este atât de vie, prin valoarea lor ca oameni și ca dascăli. Pentru că ne amintim de ei acum, când prezența lor academică o regăsim doar în amintiri. Pentru că au fost domnii profesori Emil Boldor și Petkes Gergely... În acest număr al revistei, i-am dedicat două pagini domnului profesor Petkes Gergely iar numărul viitor va cuprinde mărturii despre domnul profesor Emil Boldor. Numele celor doi dascăli au devenit consonante, de-a lungul trecerii timpului, cu recunoștința, valoarea, exemplul... (Denisa Trif)

După o scurtă suferință, la vârsta de 60 de ani, pe 25 ianuarie s-a stins din viață Petkes Gergely, profesor eminent de matematică al Liceului Teoretic din Carei, consilier local, curator, colaborator al unor reviste de matematică.

S-a născut la 4 nov. 1946, a absolvit școala generală în satul natal, liceul în Șimleul Silvaniei, iar în Cluj-Napoca a urmat cursurile Universității Babeș-Bolyai, Facultatea de Științe, secția matematică. Si-a desfășurat activitatea didactică în Carei, între 1969-1990 la Liceul Nr.1, iar din 1990 la Liceul Teoretic.

A fost un matematician și un pedagog dedicat, au ieșit din mâinile sale clase bine pregătite, a „molipsit“ mulți elevi cu dragostea pentru matematică. A demonstrat prin puterea exemplului propriu că se pot dobândi cunoștințe doar prin perseverență, prin muncă susținută și prin modestie, fiindu-i cunoscute severitatea, conștiinciozitatea, meticulozitatea și forța prin care-i fascina pe cei din jur.

În cei 38 de ani de profesorat a pus bazele cunoștințelor de matematică ale multor profesori, ingineri, informaticieni ori economiști; în afara orelor de curs a pregătit elevi pentru

diverse concursuri, a organizat astfel de concursuri cu rezultate meritorii, atât naționale, cât și internaționale.

La nivelul orașului, a condus Comisia de evaluare a profesorilor de matematică și, de asemenea, a fost și profesor metodist pentru îndrumarea celor mai tineri în ale matematicii. Și-a împărtășit imensa experiență și cunoaștere celor interesați prin susținerea unor prezentări, a unor lecții deschise de o reală valoare, prin îndelungi colaborări cu reviste de matematică consacrate.

A fost implicat și în viața obștească, atât în domeniul religios, cât și în cel social, răspunzând cu promptitudine tuturor solicitărilor.

Însă în ianuarie moartea l-a răpit prea repede dintre noi, fără a-i da răgazul să-și pregătească discipolii pentru examenul de bacalaureat, dar, cu toate acestea, nivelul matematicii rămâne

în continuare ridicat prin elevii ce i-au urmat, luându-i locul și păstrând matematica la aceleași standarde ridicate.

Olosz Ferenc

text preluat din *Gazeta matematică*, 2 februarie, 2007; trad. Alina Iacobuț

Într-o dimineață de sâmbătă, domnul profesor Petkes ne-a dovedit cât de mare e dragostea față de nepoțica sa. Tineam orele de excelență la matematică și s-a grăbit să ajungă cât mai repede acasă pentru a-și revedea nepoțica. Pe drum, l-am întrebat unde se grăbește așa, iar el ne-a povestit, cu ochii sclipind, care e motivul grabei sale...

→ Luis Mitrică & Robert Oprea

L-am cunoscut ca profesor tânăr la început de carieră, plin de elan și pasiune față de matematică. Pasiune în sensul adevărat al cuvântului, pasiune cu care ne-a vrăjit și pe noi, elevii dânsului. Admiram sclipirile emoționate din ochi când aducea vreo problemă „frumoasă“ cu rezolvare și „mai frumoasă“!

Îi plăceau „delicatesele matematice“, iar noi am profitat de aceste „gusturi“ la facultate când, la seminarii, ieșind la tablă, am fost remarcați și întrebați: „Nu cumva Petkes ți-a fost profesor de matematică?“

Pe când atâtea generații răspândeau metodele care îi purtau amprentele personale, prin toate centrele universitare din țară, el a continuat să rămână un profesor, apoi coleg pentru mine (consider că am avut noroc!), modest, un matematician valoros și deosebit prin modestia și umanismul ce-l caracteriza.

După părerea mea... și poate nu numai..., asemenea oameni, care prin generațiile educate în spiritul valorilor adevărate, au făcut ca noi să ne simțim mândri de școala careiană, ar merita mai mult ca oricine ca un liceu să le păstreze numele...

→ prof. Scheuremann Eva

Distinsul nostru coleg ne-a fost și profesor la liceu și, pe lângă faptul că a fost un om foarte punctual și de o modestie fantastică, a avut și o memorie de necrezut.

Într-o zi, când ne pregăteam pentru bacalaureat, a scris o problemă foarte interesantă pe tablă și, strălucindu-i ochii, ne-a spus că această problemă a fost dată la Facultatea de Matematică în anul 1975 sau la ISE, în 1978. L-am întrebat o dată cum se rezolvă o problemă, iar el ne-a spus că „se găsește în caietul meu la pagina 11.“

Viu în amintiri

Când apărea un nou număr al revistei de matematică, nu se culca, până când nu rezolva toate problemele din gazetă.

De multe ori, ne consultăm și noi asupra unui capitol din matematică și ne întrebăm dacă „maestrul“ ar fi mulțumit de noi, dacă ne ridicăm la nivelul la care dânsul ar fi dorit să fim.

→ prof. Czenter Eniko & prof. Gasko Gabriela

Petkes Gergely. Egy Ember, a szó leg-nemesebb értelmében, aki az ember-séget és a morált képviselte az értékek válságának világában. Egy Tanár, aki számára a tanítás nem munka, nem foglalkozás, hanem hivatás volt. Egy

Domnul profesor Petkes a fost un profesor excelent. Știam de fiecare dată când urma să rezolvăm câte o problemă de matematică mai grea, deoarece cum intra în clasă, ochii îi străluceau, mai ales când problema era scrisă pe tablă și trebuia rezolvată. Această imagine cred că a rămas întipărită în fiecare dintre elevii săi.

→ Lavinia Bulgeran & Andrada Rotar

Domnul Petkes ne-a predat doar în semestrul I, în clasa IX-a, dar alături de el, orele de matematică erau amuzante.

În momentul în care o problemă de matematică era prea

Promoția 2002

Kolléga, akinek mindenkihez volt egy kedves szava, és aki nem ismerte a konfliktus fogalmát. Egy Matematikus, akinek kihívtást jelentett minden feladat. Egy „Szórazokozott professzor“, aki számára megszűnt a külvilág, amikor belépett az osztályterembe. Egy Legenda.

→ prof. Putovics Tunde

Am avut șansa (pe vremea aceea credeam că e ghinionul nostru, al celor din clasa a IX-a E filologie), de a-l cunoaște pe Profesorul Petkes, care știa întotdeauna să găsească modalitatea cea mai potrivită de a coborî matematica la nivelul nostru de înțelegere, fără a știrbi câtuși de puțin din măreția și profunzimea ei... Timpul însă, nu mi-a mai îngăduit să-l descopăr prea mult pe Omul Petkes.

→ prof. Liliana Sorian

solicitantă, atunci dânsul se agita dintr-o dată, își dădea bluza jos, rămânând doar în cămașă. Dacă vedea că nu știi să-o rezolvi, venea lângă tine și te ajuta, cu multă răbdare.

Îi plăcea să facă numeroase glume și, dacă vedea că nu știi să rezolvi exercițiile, începea să te trimită destul de des la tablă, până înțelegeai tot.

Dar cel mai amuzant moment alături de el, l-am trăit atunci când un coleg, fiind prea scund, nu ajungea să șteargă tabla în întregime. Atunci domnul profesor l-a luat în brațe, ridicându-l, pentru a ajunge până sus.

→ Alexandra Fanu, Gabriela Gindele, Zold Henrietta, Silvia Dumitru, Mădălina Bumb

Proiectul european G e r a l d i n e

În anul 2008, Liceul Teoretic Carei a finalizat un proiect multilateral Comenius, a cărui titlu a fost GERALDINE – Grupul Elevilor Reuniți în Descoperirea Interregională Europeană. Liceul coordonator a fost Liceul Agricol Privat Saint – Dominique din orașul Valreas – Franța, iar partenerii: Liceul Tehnic Statal ITCG Campedelli din Castelnuovo di Garfagnana – Toscana și Liceul Teoretic Carei – România.

Denisa Trif

Proiectul s-a derulat timp de 3 ani și a avut ca obiective popularizarea țării, regiunii, județului și orașului propriu din punct de vedere agro-turistic și popularizarea unor produse agricole specifice.

unde toți cei implicați au realizat, în comun, două afișe concludente privind proiectul GERALDINE și au participat la o masă rotundă unde s-au discutat problemele puse inițial, în ceea ce privește statutul de cetățean european, membru al UE, avantajele și

modalitatea de tratament a partenerilor, situația României în paleta europeneității, recunoașterea calității, valorilor și problemelor românești sau ale celorlalte țări. S-a discutat și despre viitorul Europei în general.

În prealabil, fiecare parteneră a trebuit să contacteze un deputat național în Parlamentul Europei, care să răspundă la multele întrebări puse în discuție. Tot la această masă rotundă s-a finalizat o broșură care să ilustreze rezultatele chestionarelor.

În luna aprilie, toți partenerii s-au deplasat la Parlamentul European de la Strasbourg, unde s-au întâlnit cu deputatul ales, i-au pus întrebările pregătite înainte, au cunoscut instituția parlamentară, modalitatea de intrare, au participat la o ședință în plen și au înțeles cum funcționează întreaga instituție.

Concluzia activităților proiectului a fost punctată în cadrul unei întâlniri – bilanț în luna mai la Liceul Teoretic, care a ilustrat acest parteneriat.

Strasbourg, 2008

În primii 2 ani, activitățile comune s-au concentrat pe conversații pe Internet, constituirea unor cluburi GERALDINE în fiecare țară parteneră, realizarea unor afișe care să ilustreze valorile culturale naturale și agro-turistice ale celor 3 țări, cunoașterea liceelor participante, realizarea unor expoziții comune în fiecare țară parteneră, în cadrul cărora s-au prezentat afișele realizate și produsele agricole specifice; s-a realizat, de asemenea, o pagină web comună, cu instantanee reprezentând activitățile specifice.

În anul 3 al proiectului, accentul s-a pus pe statutul de cetățean european și activitățile s-au concentrat în jurul acestei teme. Au avut loc două deplasări, prima la partenerii din Italia,

dezavantajele apartenenței la uniune, evaluarea experiențelor dobândite în timpul sejururilor în țările partenerie,

Strasbourg, 2008

Liceul Teoretic din nou în Europa

Denisa Trif

Trupa E5, cu Europa la picioare...

În timp ce proiectul precedent a vizat promovarea regiunilor prin agro-turismul specific, noul proiect vizează dezvoltarea durabilă – o problemă arzătoare a lumii contemporane. Titlul noului proiect este „En Vie d’Europe Pour Des Etudiants Dans En Euro Environnement Durable“. Vizează profesori și elevi interesați de

problemele dezvoltării durabile, încălzirii durabile, folosirii unor surse de energie alternativă.

Toate activitățile se vor gira în jurul amenajării spațiului școlii, după criteriile durabile – materii prime, energie, mediul apropiat și deșeuri.

Fiecare partener va lucra cu un club E5, va realiza o prezentare PowerPoint a situației mediului înconjurător din

În urma experiențelor pozitive dobândite în timpul parteneriatului precedent, Liceul Teoretic Carei a hotărât să candideze pentru încă un proiect multilateral Comenius, împreună cu aceiași parteneri, la care s-a adăugat și Liceul Esze Tamas din Mateszalka – Ungaria și, din fericire, a reușit din nou să câștige posibilitatea de a derula o nouă activitate europeană, în perioada 2008 – 2010.

fiecare oraș, despre situația folosirii surselor de energie în instituțiile partenere și despre situația ecologică a orizontului apropiat.

Se vor alege două teme care vor fi dezvoltate în cadrul întâlnirii în Italia

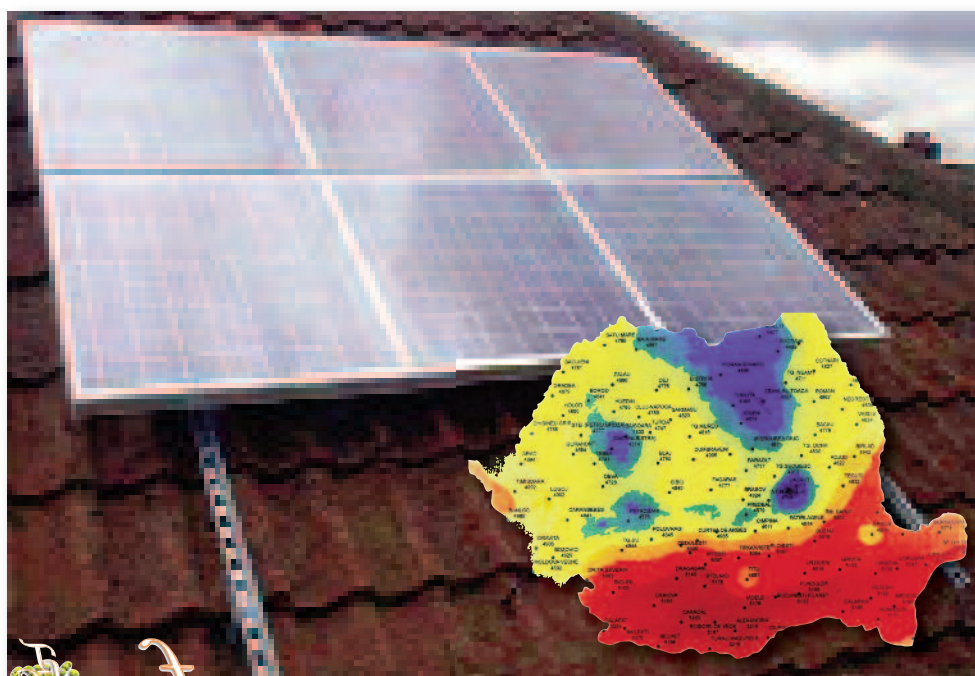

Vântul nostru bate câmpii...

din mai 2009, când se vor confrunta și evalua rezultatele cercetărilor precedente. La sfârșitul primului an se va realiza un bilanț al acțiunilor întreprinse.

Obiectivul principal al proiectului este, de fapt, implicarea tinerilor în demersul dezvoltării durabile și al cooperării europene.

Ideea suport constă, deci, în amenajarea și gestionarea unui club E5 în incinta școlii care urmează să fie administrat de elevi prin prisma materiilor prime, energiei, mediului înconjurător și deșeurilor, respectând criteriile durabilității.

Panouri pentru o hartă solară a României...

De ce crezi că unii elevi nu păstrează curățenia în clasă?

Petrică: deoarece, din lene, nu se pot deplasa până la coșul de gunoi, aruncând mizeria din bănci, pe lângă coș. Sau exersează pentru ora de baschet? Aș!

Ionică: elevii nu aruncă gunoiul din bancă, pentru că le este lene și deoarece nu au elementarul bun-simț.

Pisicuță: sunt dezordonati (educația își spune cuvântul) și nu-i interesează unde aruncă mizeria.

Mireluca: nu îi interesează ce este în jurul lor, dacă este murdar sau curat, pot trăi ca animalele unde nimeresc.

Feri: lipsa celor șapte ani de acasă!

Feri: da, așa e, nu-i interesează curățenia din jurul lor, nu-s educați defel.

Feri: sunt leneși și nu au chef să se ridice din bancă; se cred șefi, mai buni decât ceilalți, și așteaptă să li se pună totul pe tavă.

Feri: într-adevăr, lipsa celor șapte ani de acasă.

Lina: răspunsul la întrebare e simplu: lenea. Le este prea lene să se ridice de pe scaun să arunce gunoiul. Stau în el până la gât.

Ciupercuță: și în plus, de șmecheri, de inculți. Consideră coșul de gunoi un obiect inexistent.

Ferike: deoarece nu li se spune nimic dacă fac rău, și oricum nu ei vor curăța..., ar trebui pedepsiți și se vor schimba.

Beelzebub: păi, motive nu prea ar fi..., toți suntem dominați de lene, toți cumpărăm toate rahaturile, toți bem câte ceva..., dar unii consideră că sunt speciali și spun că doamnele de serviciu îmi iau mizeria de după calorifer... și îmi e destulă curățenia de acasă.

Mandalay: ooo, bravo, felicitări, beelzebub. Pus-ai tu punctul pe „i“, „suntem“, „cumpărăm“, verbe la persoana I. Toți ne batem joc de parchetul proaspăt și caloriferele virgine de dimineață. Pentru că... intervine lenea, pentru că ne place să aruncăm la coș ☺ (da' ne iese pe lângă...) etc.

Altă Mărie, cu aceeași pălărie

Alexandru Braniste

Budapesta! Doamna profesoară a ajuns la timp, mare ne-a fost mirarea! Totul a decurs conform planului: la 4 am plecat, precum am fost anunțați. Drumul, binețles, unul plictisitor și somnoros. Am fost separați pe secții: unii într-un microbuz micuț, și ceilalți în autobuzul mare (care a fost aproape să prindă viteza luminii pe autostradă!). Cu toate astea timpul a trecut plăcut și ne-am văzut ajunși, cu bine, în feerica Budapesta. La cazare însă ne-am amintit cu cine am venit: o hărmălaie mare, toți claie peste grămadă, o

spre dimineață, de aceeași voce suavă care ne gădila urechile în mod plăcut, oră de oră, la școală.

Ne-am trezit... și unde credeți că am mers? O întrebare la care toți știu răspunsul: SHOPPING!!!!!! Am mai și vizitat ceva, dar ne semnificativ în comparație cu acest obicei, bine înrădăcinat, marcă a excursiilor LTC-ului. Însă totuși marele motiv al deplasării noastre a fost expoziția de cadavre „Bodies“, care, pentru mine cel puțin, a fost peste așteptări, trecând peste micile incidente de la intrare (am stat în frig și ninsoare etc). A meritat! A fost o expoziție, unde am avut mirarea să descoperim câteva zeci

sursa: www.daylife.com

îmbulzeală nedefinită și agasantă. Eu am fost favorizat, dar nu e cazul să vă spun aici de ce.

Mai spre seară, târziu, după ce s-au aranjat toți, am ieșit să vedem și orașul în toată splendoarea lui! O adevărată capitală europeană, căreia Dunărea îi oferă o frumusețe neasemuită. Până și pomul de Crăciun era deja amplasat la locul lui de fală și mândrie, și ne aștepta cu drag, să-i adulmecăm aroma iernatică. Dar cu o acumulare așa mare de oboseală (și de la școală, și de la drum), am depus armele destul de repede și ne-am întors în cameră „să dormim“ puțin, plus că ne mai aștepta, la orizont, și o zi lungă. Ne-am culcat spre dimineață, însă am fost treziți, tot

de cadavre și organe ale unor chinezi, nu mă întrebați de ce tocmai chinezi, că nici eu nu știu. Pe aceste cadavre se puteau observa toate amănunțele plăcute sau neplăcute ale corpului omenesc. Puteai vizualiza tot ce ai învățat la biologie, și nu numai. Toate organele secționate, sistemul vascular al corpului uman, dezvoltarea copilului de la un centimetru cât are la cinci săptămâni, până la fătul care vede lumina zilei, mai pe scurt, toată anatomia corpului uman! Fascinant!

Bineînțeles, aventura trebuia să se sfârșească cu ceva, ce altceva decât o altă serie de...

SHOPPING!!!!!!!!!!!!!!

Trebuie să recunosc: unele zile din viața mea, la școală sau acasă, sunt neplăcut de plictisitoare. Pentru a-mi condimenta existența, mi-am propus să fiu Eco, măcar o zi. Așa că m-am documentat puținel și, voila, ziua mea Eco.

Mă trezesc dimineața într-o stare de somnolență dulce. Vreau să fac un duș. Azi va trebui să mă grăbesc, pentru a fi Eco, doar trei minute. Apa nu trebuie risipită! Ies de sub duș „plouat“, m-am spălat pe trei sferturi, dar mă mulțumesc deocamdată cu atât. Văd un robinet care picură! Acum e grav: acesta irosește 12000 litri de apă anual. Trebuie să chem instalatorul!

La școală. Doamna profesoară de limba română ne dictează un bilețel de bac (de ce nu l-o fi tras la xerox?), pe care îl scriu parțial, întrucât aș umple o coală întreagă. Mi-am propus să economisesc, la fiecare oră de curs, câte un petic. Îi explic doamnei profesoare că, pentru a crea o coală, sunt necesari 10 litri de apă și, apoi, prefer să admir copacii în pădure, decât mângâliți de mine. Nici chiar pentru bac! În consecință, sunt scos la răspuns, unde mă descurc și eu cum pot. Grav e că mai am vreo șase ore și tot atâția profesori, care nu vor înțelege demersul meu Eco. Glumesc..., doamna profesoară de română e drăguță.

Am uitat să vă spun, la școală am sosit cu bicicleta, deoarece poți salva zeci de mililitri de carburant. Obosesc, transpir, dar ce contează?!

În pauza mare, e timpul să mănânc ceva. Nu de genul fast-food, că e anti-eco: pentru un kilogram de carne de vită se folosesc 1600 litri de apă, pentru iaurturi, la fel, pentru producerea unui litru de lapte sterilizat se consumă cam 1000 litri de apă, cică.

Atunci îmi propun să-mi iau fructe, dar nu de orice fel, fructele exotice sunt scoase din discuție, întrucât se face risipă de combustibil și se produce o cantitate mare de noxe. Mă mulțumesc cu un măr. Băștinaș.

Colegul de bancă tocmai și-a achiziționat un telefon de ultimă generație cu tot felul de x-uri și de z-uri în denumire. I-am explicat că nu e indicat să-și schimbe așa des telefoanele, acestea conțin un minereu din pădurile din Congo și ar putea salva gorilele de acolo dacă ar fi nițel mai modest. Colegul îmi aruncă o privire ucigașă.

Ajung acasă bulversat și, analizând ziua, îmi dau seama că nu am salvat pământul sub nici o formă. Ei, ai răbdare, îmi spune cineva, cu un ghiocel nu se face primăvară. Dar se pare că nu înțeleg: mi-e foame, sete și... semi-dușul de dimineață nu m-a ajutat prea mult... Renunț la inițiative de genul ăsta și îmi continui rutina zilnică și mediocră. Desigur, e bine să fii ecologist, să nu faci mizerie, să ocrotești natura și alte lucruri de genul acesta, dar totul are o limită. Totuși. Spun eu, moralizator.

Lucian Roman

Aventura Eco

La groapă, birjar!

Andrada Deac

Am decis să-mi pun în pagină stupefianta „vizită“, imaginați-vă, tocmai la groapa de gunoi a municipiului nostru stimat. Cum am ajuns acolo? „Meseria“ de reporter cere sacrificii... Apusul soarelui, peticul senin, arămiul câmpiei extraordinar, și peste toate, triumfătoare, Regina Groapă. Da, pfluu, m-a încântat, ce mai, te poți licenția acolo în aproape orice domeniu, de la biologie, la chimie industrială, până la teoria haosului fiind un pas minuscul, topografic vorbind.

Unul din scopurile mele a fost, cu certitudine, discuția constructivă, cu paznicul de acolo. Dar nenea Cerber nu s-a făcut înțeles, deși de amabilitate n-a dus lipsă. Neînțelegerile astea lingvistice... Mare, mare păcat. Un cuvânt într-o limbă, unul în altă limbă, multă, multă mimică. Am vrut să vorbesc cu el despre arderile care se petrec acolo, mai ales pe timp de noapte, poluare care îneacă mai mult de 30000 de oameni și am aflat ceva de genul: a fost „viciat“ proiectul sistemului de drenaj, că mașinile care duc gunoiul nu prea au ele un orar fix, dar „totuși se lucrează dimineața la Carei cu gunoiu“ ș.a. Cam incoerent, nu? Dar chiar se lucrează la groapă. În timp ce dădeam din mâini aiurea să mă fac înțeleasă cumva, am văzut un

buldozer care strângea gunoaiile în mormane, pentru a li se da foc. În rest, câinii cotrobăiau nestingheriți, caz fericit când sunt câini, și peste tot mirosul acela de crematoriu.

În concluzie, călătoria mea nu și-a prea atins scopul, dar am înțeles un lucru: o astfel de groapă e antiecolologică. Cum ar trebui să fie? Iaca, internetul vă răspunde. Cum se realizează o groapă de gunoi ecologic? Se decopertează stratul de sol vegetal și subarabil, se impermeabilizează cu un strat de argilă compactă, se amplasează tuburi perforate pentru colectarea levigatului, se pune un sistem de captare și neutralizare a metanului și a dioxidului de carbon, se dotează cu un cântar industrial și un laborator de verificare a apei din pânza freatică. Pentru a ne integra în Uniunea Europeană, trebuie să creăm gropi de gunoi ecologice care să nu afecteze mediul înconjurător, așa cum se întâmplă la gropile insalubre situate la marginea orașului. Integrarea ne obligă să înlocuim gropile existente aducătoare de boli și infecții, cu depozite ecologice, izolate de mediu și conforme cu legislația europeană.

E spre seară deja. Mă aflu în oraș. Grăbesc pașii. În spate cerul nu mai există. L-a înghițit lacom fumul...

foto: Oana Ivanter

Dacă un peștișor auriu te-ar face să „sari“ peste adolescență, ți-ar conveni? De ce?

Forumi

Juju: nu, e cea mai frumoasă perioadă.
Funny Girls: nu mi-ar conveni, pentru că vârsta adolescenței este cea mai frumoasă perioadă a vieții și ar fi mare păcat să o ratăm.

Carolina: eu nu prea cred în peștișorul auriu, dar dacă totuși..., n-aș sări peste adolescență, pentru că n-aș putea trăi unele chestii tipice... știți voi care...

Clementină: nu. Și peștișorul știe că adolescența este una dintre cele mai frumoase etape ale vieții, pentru că micuțul copil își conturează personalitatea și spune Nu fumatului...

Bumbuștiuc: nu!!! Deoarece este cea mai faină perioadă, aveți dreptate fetelor.

Licurici: eu aș sări, să știți, nu-mi convin o seamă de chestii specifice: coșuri, creștere, isterii, incertitudini ș.a.

Leul: o, fii serioasă, cum să treci peste așa ceva, cum să nu savurezi toată paleta de condimente ale vieții...

Treisudest: și eu aș prefera să sar, să mă trezesc, peste noapte, bun, frumos, împlinit, adică... perfect.

Cristalina: uită-te la tine, nici peste o mie de ani nu vei fi așa...

Gelatu: eu vreau să simt tot, păcat că nu îmi prea amintesc de copilărie.

Liliputi: măi, măi, nici eu nu-mi prea amintesc de copilărie, dar de adolescență vreau să-mi amintesc. Poate aș sări peste certurile cu părinții, peste crizele mele de personalitate, peste școală, peste școală și peste școală...

Cizmatu: vai de capul tău, să mai sari și peste școală... Nici eu n-aș vrea să sar peste adolescență. Habar n-am de ce. Cred că-s sadic.

Concluzielatot: uitați-vă la voi, mai bine să vă adoarmă nițeluș peștele ăsta, vreo patru-cinci ani, poate va fi ceva de capul vostru atunci. Că acum...

Această rubrică e dedicată celor care își încep existența următorilor patru ani în acest liceu și celor care se despart de noi, mai mult sau mai puțin fericiți... Mai mult cred... Deci elevilor de clasa a 9-a și celor de clasa a 12-a. Dacă elevii de clasa a 12-a privesc lucrurile cu superioritate, cu jemonfichism și cu umor, bobocii cu ochi mari răspund cu timiditate și cu entuziasm (încă, o să le treacă destul de repede) la întrebările redactorilor referitoare la modul în care au luat contact cu viața de licean. Vom începe cu clasa a 9-a. Pe cei de a 12-a îi lăsăm pentru numărul viitor. Diana și Daiana din clasa a 9-a mai păstrează inocența stângace a compunerilor de la ora de română cu care au impresionat-o pe Doamna (ce frumos sună!). Ele ne spun cuminte așa:

Daiana Cânta,
a IX-a A

Școala... este un loc în care copiii merg, mai mult obligați decât din plăcere, spre a acumula cunoștințe noi.

Dar pentru liceeni, școala este mai mult o plictiseală, luându-și zborul de la unele ore pe motiv că: „Am temperatură și mă doare capul“, „Merg să-mi fac analize“, „Am programare la doctor.“

După cum se vede, când e vorba de școală, toți elevii sunt bolnavi, dacă nu, rezolvă ei să fie. Acum eu am generalizat, în schimb nu toți sunt drăcușori cu fața și închipuirea unui îngerăș.

Mai sunt și elevi disciplinați când trebuie și haiși... tot când trebuie :D. Chiar dacă drăcușorii spun despre ceilalți că sunt tocilari și mai știu eu cum, nu este adevărat.

Așa spun și despre mine... Dar eu învăț

doar atât cât trebuie pentru o notă bună... Și orice ar spune alții, eu mă simt foarte bine la acest liceu.

Noi suntem o mare familie. Toți ne cunoaștem și ne înțelegem de minune. Nu există pauză în care mate-info, bio-chimie și filo să nu meargă unul la altul sau să nu se întâlnească pe coridor și să povestească pe diferite teme (chiar și despre profesori :)

Deci putem fi un exemplu pentru colegii noștri mai mari... ESTE FRUMOASĂ VIAȚA DE LICEU! Și trece repede, așa că TRĂIȚI-O DIN PLIN!!

Diana Murariu,
a IX-a A

Nu de mult, a trecut și prima zi de școală... Pe care, sincer, nu o așteptasem chiar deloc, căci eu, în adâncul sufletului, nu vroiam să accept despărțirea de majoritatea prietenilor mai dragi din generală.

Dar cu inima pe jumătate împăcată, am pășit în clasa a IX-a, începând să mă acomodez cu noii colegi și cu un nou diriginte (care, apropo, e de treabă rău).

La început nu vroiam să încep școala, dar apoi așteptam nerăbdătoare ca ziua de luni să se facă marți ș.a.m.d., doar ca să-mi revăd colegii.

Cea mai tare fază a fost când au venit clasele mai mari să ne întâmpine cu o grămadă de pachete de pufuleți, unii au luat-o ca pe o glumă, alții ca pe o batjocură. Mie mi-a plăcut gestul lor și le mulțumesc.

Liceul e super, nu din cauza lui nu vroiam să vină 15 septembrie, ci pentru că, fiind încă o copilă, îmi plăcea pur și simplu vacanța:

plimbările sub razele de soare, un suc cu gașca..., până la vacanța viitoare am ce aștepta. Dar să trăim în prezent. Ce să vă mai spun? Sunt încântată că am ajuns aici, deoarece am niște colegi minunați și nu în ultimul rând profi foarte buni.

exemplare din cârdul filologilor

Într-o zi de școală oarecare

Oana Tenter

Mă așez mai confortabil pe salteaua de apă și îmi pun ochelarii de soare pe ochi. În fundal, aud un Sinatra „I've got the world on a string“... Cocktail-ul din mâna dreaptă mi se prelinge încetisor pe buze... (Cucuriguuuu!... La baie!). Marea e limpede și sunt singură în larg... „Iar o să întârzi la școală! Ai cinci minute în baie! Întotdeauna te culci târziu!“

Șut... Mă ridic lent și-mi cobor greoi picioarele pe parchet. Îmi simt ochii mari, vineți și nu cred că aș putea să-i deschid. Mă târăsc până la baie și încep toată treaba cu igiena. La fără cinci sunt gata. De obicei...

Până la școală, îți cântă un gagiu supărat, gata să te facă să te simți și mai bine. Încerci să nu te întâlnești cu nimeni. În școală, o mie de fete pe care parcă le-ai mai văzut îți zâmbesc fals sau nu și încearcă să discute cu tine, iar tu deschizi gura în semn de salut. Din când în când, mai vezi rătăcit câte unul ca tine și vă ridicați privirile în semn de respect, fără să simțiți nevoia de-a zice ceva.

Orele sunt lungi și plictisitoare. Când vine câte-un profesor bine dispus și gata să facă treaba, te-ntrebi ce-are ăsta, dar te gândești c-o să-i treacă repede. În pauza mare, tot felul de puștani fericiți se îmbulzesc pe lângă tine spre piață. Îți tragi și tu picioarele până la primul fast-

food. Mâncarea trece prin tine ca prin vid, ți-e foame, dar nu mai ai bani și te multumești să te îndrepti cu capul plecat spre clasă.

După ore, fiecare cu treaba lui. Unii se duc la tot felul de activități, iar alții... se mulțumesc cu messenger-ul.

La orele de după-masă, mergi și-ți faci treaba (bine sau prost), ascuți oameni pe care n-ai vrea să-i ascuți, vezi lume pe care nu vrei s-o vezi și faci lucruri pe care n-ai vrea să le faci (dar, hei, asta-i doar cazul unora...). Pleci spre casă. Asta pe la 5.

Dacă ești destul de ambițios să faci și sport, asta o să-ți cam ocupe seara și, de-abia pe la 7, poți zice că le-ai făcut pe toate. În afară de teme. Pe la 7 și 5, te plictisești și de învățat și arunci vreo 3 cărți în ghiozdan. (Și-acuma scrie și articol!)

Mai stai ce stai, mănânci ce poți și te bagi în pat pentru Seinfeld. Deschizi gura să râzi și râzi. Te muți de pe un pat pe altul și... e târziu. Ți-e somn.

Și totuși, mi se pare c-am visat ceva azi-noapte, dar oricât încerc să-mi amintesc, nu reușesc.

grafica: Alex Jurj

Whateva...!

Despre „jemanfișismul“ adolescentin

Radu Tenter

Adolescentului în general i se rupe. De viață, de lume, de ceilalți, de el..., nu prea contează. Definit prin dese crize de personalitate, preferatul tuturor, adolescentul, iese la atac cu o armă nebanuită: jemanfișismul.

În fond, să fii jemanfișist înseamnă să-ți bagi piciorul sau, scuzați expresia, să te doară în brișcă. E o nepăsare generalizată închiderea ochilor. Jemanfișistul e undeva la granița dintre viața socială și alienarea totală: refuză orice contact cu lumea și îi neagă toate valorile.

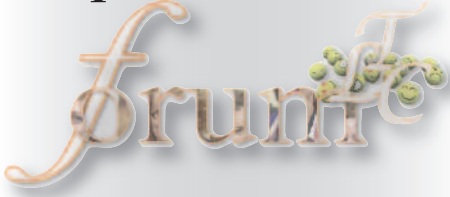
3-ul din catalog, cele 12343124 de întârzieri de la poartă, alături de absențele corespunzătoare, în fine, chestiile de genul ăsta, trec pe lângă adolescentul tipic ca un gândac rotund pe lângă o supernovă. Totuși, adolescentului îi pasă de iubită, de muzică, de chefuri, deci e doar un ipocrit. Sau un superficial. E doar o altă metodă de a

foto: Denisa Trif

Ce părere ai despre hi5?

Pufarinu: gusturile nu se discută.

Luna de pe cer: e o idee bună pentru a cunoaște oameni, dar unii înțeleg greșit rostul acestui site.

Pițiponcu: vorba lui Pufarinu, gusturile nu se discută. Și totuși să spună că hi5 este un moft aiurea, comic.

Bombo: sunt de acord cu... cine?... e o prostie. Îți pui acolo tot felul de poze tâmpite și aiurite. Bine, există excepții. Iar chestia cu oamenii care se cunosc astfel e tot o prostie. Cum poți să conversezi cu o persoană despre care nu știi mare lucru, n-ai cunoscut-o personal niciodată?!

000: ce prostie, sunt de acord cu tine, Bombo. Apropo, nu ai profil? Of, of, ești de modă veche!

Un oarecare băiat: da..., hi5 e conceput să te bagi în seamă. Pentru disperaiți.

Pitzipoanca: la început a fost o curiozitate, dar apoi m-am plictisit și am început să caut butonul „cancel profil“.

Cami: aveți dreptate, la început e fain, apoi te plictisești. Atâtea superficialități...

Tweety: dragele mele, eu mă distrez pe seama pițipoanțelor. Ce mutrițe, ce gesturi, ce costumații vague... Of, of.

Black angel: e cea mai mare prostie care s-a inventat vreodată, pe bune. Și explicați-mi cum a fost interesant, cum ar fi putut fi, că n-am acum chef să fac mișto de voi!

xxx: mă abțin! Ce-aș putea să scriu?! Big stupid...

Poponeța: mie îmi plac comentariile. Sunt beton. „Vai tu ce bine î-ți stă în ginși. Te prinde.“

Țuțu: hi, hi, ho, ho, cred că sunteți puțin cam ipocriți. Una scrieți și alta faceți... Pacă văd cum vă aruncați pe hi5, când sunteți singuri, cu voi înșivă...

Gizela: cred că ai dreptate, măi Țuțu,

missing misters

Chefuri, baluri, festivaluri

În data de 16 octombrie a avut loc, în sala de sport a Liceului Teoretic, Balul bobocilor, ediția 2008.

Redactorul responsabil cu acest capitol n-a rezistat mai mult de 15 minute să asiste la alambicata desfășurarea de forțe, de un bun-gust îndoielnic, și a aflat de la alții, total neprofesionist, ce și cum a fost. După mai multe probe, concepute în funcție de tema centrală: Să fim bebeluși (?!), s-au ales câștigătorii. Vi-i prezentăm în rândurile următoare, pe fiecare cu modul său mai mult sau mai puțin lacunar sau inspirat de a răspunde la întrebări. În fond, concursurile acestea scot în evidență ceea ce trebuie: așa-zisa frumusețe fizică și spontaneitatea pe parcursul unor probe mai mult sau mai puțin aiuristice. Alțeva nu contează. Deci, doamnelor și domnilor, în aplauzele dumneavoastră, Miss și Mister Boboc!

Miss Boboc

Nume: Vădan

Prenume: Roxana Cristina

Materii preferate: limba română, geografia, istoria

Muzică preferată: toate genurile posibile.

1. Îndemnul prietenilor.
2. Nu, repetițiile între concurenți au decurs normal, iar eu mi-am făcut noi prieteni.
3. Prima dată când am urcat pe scenă, urma să ne prezentăm în spectacol îmbrăcați în bebeluși, emoții nu aveam, mă gândeam să îmi iasă ceea ce mi-am propus.
4. Da, părerea mea e că nimeni nu a putut avea influență asupra juriului.
5. Nu au fost grele probele, puține probleme a pus doar proba de cultură generală. Dar totuși nu e și cazul meu.
6. LTC este foarte tare, de acomodată nu am avut niciun fel de probleme, având o soră mai mare aici, vizitele făcute ei m-au determinat să mă înscriu la acest liceu.
7. Foarte bine, sunt în centrul atenției, e totul PERFECT!
8. Da..., în câteva, deoarece stau la sat (Marna) și repetițiile durau uneori până la 4, nu aveam microbus și mergeam cu un autobus care ne lăsa la 2 km de sat, unde cu încă o concurentă mergeam pe jos..., a fost super tare.

1. Ce te-a determinat să participi la Balul Bobocilor?
2. Au existat conflicte între voi la repetiții?
3. Care a fost primul gând cu care ai urcat pe scenă?
4. Ți s-a părut cinstită alegerea juriului? A câștigat cine a meritat?
5. Ți s-au părut grele probele? Dacă nu, care a fost proba care ți-a dat totuși bătăi de cap?
6. Cum ți se pare LTC-ul? Te-ai acomodată ușor?
7. Cum te simți în pielea unui mic VIP al LTC-ului?
8. Pe parcursul repetițiilor ai trecut prin ceva peripeții?

Mister Boboc

Nume: Negrean

Prenume: George

Data nașterii: 11.16.1993

Materii preferate: mate și info

Muzică preferată: house și disco

1. Dorința de competiție și curiozitatea.
2. Nu, nu au existat.
3. Să dau tot ce e mai bun din mine.
4. Alegerea juriului a fost corectă, iar din punctul meu de vedere a câștigat cine a meritat.
5. Probele mi s-au părut destul de ușoare.
6. Un liceu bun și m-am acomodată mai repede decât am crezut.
7. Mă simt ca și înainte.
8. Nu.

CE NU ȘTIU ELEVII DESPRE PROFESORI?

De câte ori încep să scriu, aud undeva în adâncul ființei mele: *nu știu alții cum sunt, dar eu...eu sunt mereu altfel...*

prof. Rodica Pop

- 1) Care este trucul tău, numai al tău care te ajută mereu?
- 2) Care sunt pașii pentru o înfățișare perfectă înainte de a veni la școală?

3) Cât timp îți ia să te machiezi înainte de a ieși în oraș?

4) Fără ce nu ai putea ieși din casă?

Alina Iacobuț

1. Încrederea, stăpânirea și echilibrul interior
2. Cafeaua, igiena personală, ținuta, machiajul și un strop de... bună dispoziție!
3. În jur de 15 minute
4. Poșeta, cu tot ce conține aceasta

Kiss Ildiko

1. Trucul meu e simplu sunt naturală, optimistă și pozitivă
2. Cafeaua de dimineață, igiena corporală, machiajul
3. Minim 60 de minute
4. Peria de dinți și parfumul

Vincze

Annamaria

1. Zâmbetul
2. Igiena corporală, îmbrăcămintea, parfumul
3. 10 minute
4. Telefonul

Lorincz Tunde

1. Zâmbetul și umorul
2. Igiena corporală, îmbrăcămintea, aranjatul părului
3. 3 minute
4. Buletin, telefon

Eu nu ascult aceeași muzică, eu nu citesc aceleași cărți, eu nu dorm ca alții, eu nu mă îmbrac așa pentru că..., eu nu privesc așa deoarece... Și de ce toate acestea? La asemenea întrebare se pot da două răspunsuri: unu – de val, de rău, de timp, de mic copil, de trei ori pe zi cu pauză-ntre mese, de treci codrii de aramă, de departe vezi albind, detergent... și doi – pentru că *nu sunt ce par a fi, nu sunt nimic din ce-aș fi vrut să fiu...*

În de mult trecuta mea copilărie de care nu pot să mă dezbar, profesorul era pentru mine ceva mai presus de fire, imperceptibil cu ochiul liber, perceptibil doar cu sufletul, cu mintea și cu imaginația fertilă. Cu alte cuvinte, profesorul, ca să existe, avea nevoie de tablă, de cretă, de clasă, de lucruri interesante prin care să-i lase pe elevi mască... Profesorul trebuia să fie îmbrăcat decent, să fie o prezență *estetică* oriunde apărea. El nu mănâncă, nu doarme, nu are pijama, nu are halat de casă, nu are costum de baie, ce mai..., nu are nimic din ce au alți oameni... Profesorul nu are acasă bucătărie, baie și nici alte acareturi cum ar fi dormitorul... Casa unui profesor are o bibliotecă uriașă cu o scară pe rotile, un fotoliu, o lampă și... un fluture pe lampă... Profesorul nu râde, zâmbește;

nu urlă, ridică tonul; nu se enervează, e în extaz...

Alo!!! Coborâți cu picioarele pe pământ, fraților!!!

Anii au trecut, așa e firesc..., nu-i putem opri... Copilăria...s-a dus și ea, la fel de firesc. Ce m-am făcut când am fost mare? Simplu: PROFESORĂ!!!

Din imaginația fertilă au rămas doar tabla, creta și clasa... Restul e pură realitate: profesorul mănâncă, doarme, merge la școală în blugi sau fustiță mini (în funcție de sex, rasă și religie), are pijama (îi plac chiar petrecherile în pijama), are costum de baie și e

convins că îi vine bine (uneori îl arată și altora...), bea (măcar apă dacă nu și cafea), fumează (dacă tot este fumoar la școală...). Profesorul gătește, face curățenie, își spală geamurile și mașina (că la salariul exorbitant, răsplata bine meritată a trudei sale, nu-

și permite menajeră), doarme..., din când în când... și face mereu muncă patriotică (simulările de sâmbătă).

Date fiind condițiile (de stres), uneori urlă, se enervează și îi împoașcă pe toți cei din jur cu DOI!!!

Atunci când stresul lipsește cu desăvârșire, el se bucură de soare, mănâncă ciocolată, prăjituri și torturi, îi plac culorile calde, excursiile, filmele artistice, muzica de calitate, peisajele exotice și mașinile tunate...

desen de Alex Jurj

Marea păruială...

Frizuri a la nord-vestul sălbatic

Diana Avîrvarei

Ceea ce ar trebui să vă liniștească este faptul că frizurile și tunsorile din vara 2008 reușesc să satisfacă toate gusturile și toate tipurile de păr.

Specialiștii ne spun că și anul acesta care urmează, 2009, bretonul este modern și din ce în ce mai solicitat, cu precădere de către femeile tinere. Anul acesta se poartă bretonul nu foarte scurt (cam până la jumătatea nasului sau chiar mai lung) și franjurat. Culoarea părului este mai puțin relevantă în

acest caz, forma feței fiind însă decisivă în

Dar să ne oprim puțin la băieți. În L.T.C., la băieți, se poartă mai nou frizura banală cu câțiva ani vechime în trend, plus improvizații: țepii și puțină vopsea peste, părul scurtat în părți. Oare par ei mai cool așa? După părerea mea, ca imagine, ești promovat. Dar ca persoană, dacă nu reușești să te încadrezi în limitele bunului-simț, ai picat. Fiecare vrea să fie diferit, dar de fapt toți sunt la fel. Oare din cauză că nu-i băgăm în seamă? Prea multe întrebări, pentru adolescenții noștri care joacă după cum le cântă moda. Liceu respectat, elev care se respectă, dar nu și care respectă,

excepțiile sper că se simt ... Disperarea uneori duce la indecență...

Ah, dreaduri-le, un atuu pentru un păr des, care nu are nevoie de îngrijire, deci care vrea să scape de o treabă în plus, rastazați-vă! :)) Totuși, în liceul nostru puțini posedă stilul ăsta atât de curajos.

Să revenim la fete. În zilele însoțite cu vând abundent, coafura trece prin o serie de probe, însă rezistă, coafura perfectă...

Taft, en gros, în acțiune! Multe frizuri rebele, cu un super volum, aspect perfect, încălcarea și ruperea firelor de păr și până la urmă ... cheliutză?

Spiritul de turmă...,

o, daaa! Bretonel, Bretonaș, peste tot breton, de preferat placat.

În plus, șade bine, nu? E o singură problemă: dacă exagerezi cu lungimea s-ar putea să pici în nas.

Bucle, șuvițe zvelte sau păr întins, o frizură poate schimba aspectul feței și nu numai; relevă mai ales personalitatea ta.

Simplu: alege-ți o frizură cu cap, care să te avantajeze la... cap!

Sooz & Cătălina

alegera tipului de breton.

Stilul rebel sau clasic, părul lung sau scurt, oricare dintre acestea sunt la modă, atât timp cât ai un păr curat și îngrijit.

Se mai poartă părul cu volum, ondulat, eventual tuns asimetric. Fie că preferi părul strâns, fie că obișnuiești să-l lași liber, asigură-te că nu stă lipit de scalp.

Cătălina

Tibor

Diana

Erik

Mihaela

Viață de filo RozZZ cu picătZZzele

Alina Zdroba

Ti-ai dorit vreodată ca viața ta să fie una roz, fără griji, fără probleme, să ai mereu zâmbetul pe față, să trăiești în armonie? Probabil că da, ar fi ceva extraordinar, dar de asemenea cred că ești sigur că așa ceva nu există. Însă eu pot să-ți dovedesc că se poate, poți avea o viață roz, însă în ceea ce privește problemele și grijiile..., asta e partea a doua! Trăiești roz atunci când ești înconjurată de fete. Dar ce înseamnă să trăiești numai printre fete? Imaginați-vă cum e să-ți petreci patru ani din adolescență într-o clasă de filo cu 24 de fete și un băiat ☺... Zi de zi, clipă de clipă..., dar poate nu e așa de greu, îmi spun uneori. Trebuie doar să te adaptezi regulilor, să fii sociabilă și mai ales să îți placă la nebunie să comentezi stilul de îmbrăcăminte, stilul de a vorbi, originalitatea și naturalitatea celorlalți, deci, până la urmă... viața altora.

Trebuie să supraviețuiești. Deci te conformezi și afli că în lumea noastră există un ideal de frumusețe care se bazează pe trend-uri. Azi ești cea mai tare, mâine demodată! De ce? Păi, simplu! Poate mâine nu îți va sta atât de bine părul sau uiți că nu mai e la modă să porți bluzițele scurte până deasupra buricului. Ce mai pierdere! Că băiatul X trebuie ocolit, nu dă bine să-i faci ochi dulci prietenului prietenei

amicei kolegei tale de bancă ș.a.

Și începi s-o iei razna. Începi să crezi că cel mai „horror“ lucru e atunci când știi că a doua zi mergi la școală, că o să stai șase ore printre fete și tu, la ora asta, încă nu te-ai hotărât cu ce te vei îmbrăca! E greu să fii fată printre fete! Desigur că nu suntem toate la fel. Fiecare dintre noi e diferită, una poate e adeptă a machiajului, și alta preferă să fie naturală, o alta se îmbracă astfel încât să iasă în evidență, își completează de asemenea ținuta cu cercei, lanțișoare, brățări numeroase, și cealaltă poate se simte mult mai bine în haine lejere fără tot felul de zorzoane pe ea. Nu poți să nu le vezi, să nu le analizezi și chiar să nu le judeci.

Foarte importantă e atitudinea, să fii pe placul lor, trebuie să intri în joc. Asculți, ascultă, ascultă până se învârtă clasa cu tine, dar înțelegi că noi, fetele, chicotim mereu și suntem de felul nostru curioase, atrase de ideea de a afla cât mai mult despre viața altora. De obicei ne interesăm de viața celor mai populari, adică cei cu o ținută impecabilă, cu o siluetă de invidiat, păr și haine în pas cu moda. Și e de neiertat dacă se află că respectiva s-a

îngrășat cu un kg sau că a fost părăsită de cel mai popular tip din școală. Într-

o clasă de fete, aceste discuții sunt inepuizabile și în top. De la șapte jumate până la trei fix. Și după.

Chiar și profesoarele sunt admirate sau criticate pentru felul în care se îmbracă. Dintr-o clasă de fete, majoritatea observă că doamna profesoară și-a cumpărat pantofiori noi sau și-a schimbat coafura. Vai de ele, profele! Nu-și dau seama că sunt 50 de minute sub tirul continuu al celor 24 de perechi de ochi. Băiatul? No comment.

Avem de asemenea noroc și cu profesorii. Parcă într-o clasă de fete vin cu mai mare drag și se lasă purtați de val când li se propune să discutăm despre viitor, despre cum ar trebui să gândim atunci când ne alegem o slujbă sau chiar un soț. Nu degeaba se spune că fetele sunt viclene și știu duce cu zăhărelul pe oricine. Și când profii sunt și tineri...

De asemenea, dacă una dintre noi are un nou „boyfriend“, logic e ca toată clasa să afle! „So, girl, dă-ți drumul! Ce naiba, doar suntem între fete!“ În acest caz e nevoie de detalii concrete, fără discuții! Bietul gagi, nu știe în ce a intrat...

Sunt atâtea lucruri pe care le facem noi, fetele, doar în șase ore la școală... Dar merită! Căci la urma urmei trebuie să ne deosebim de restul și, deși, fiecare e diferită, există înțelegere, solidaritate feminină, care unde se poate manifesta mai bine decât într-o clasă de fete! Farmec, bârfe, râsete pițigăiate, șmecherii inocente-perverse, o clasă de filo le are pe toate. Și pe mine, integrată binișor, după cum se vede...

grafica: Anamaria Crișan

Clasa a X-a E sau f(eminin)ilologia

Care e cel mai aiurit lucru pe care l-ai făcut vreodată?

Cremă de ghetă: am intrat cu mașina într-o căpiță de fân. A fost stresant, dar măcar a mirosit a proaspăt, a vacanță.

Camionagiu: cool, ești beton, așa aventură mai zic și eu. Astă-vară, de ziua mea, am primit un tort uriaș, drept între ochi. Nu e o senzație chiar așa de plăcută cum pare în filme... Dar măcar am fost bun... la gust.

Pupatu: eu m-am dat cu sania, în plină vară, la 38 de grade, pe un delușor înverzit. Nici nu știți ce bine am alunecat. Sau am crezut că e bine. Nu mai știu. Era atât de cald, că îmi fierbeau creierii.

Lăți-Lungilă: ha, ha. Mă, dus ești... Eu am stat în cap, o juma de oră. Nu știu unde mi-a fost mîntea, dar destul de departe, că bine nu m-am simțit după aia.

Îmbujorata: la o discotecă, o dată, într-o altă vîrstă, m-am îmbrăcat de băiat. Am făcut un pariu că pot să o fac și am făcut-o. Am improvizat din greu, că nu prea semănăm cu un băiat. Am invitat fete la dans și alte chestii pe care le fac băieții. Unele și-au dat seama, dar altele nu. Deși jucam cam prost...

Cinemană: eu i-am tras un pumn unui băiat care m-a pișcat...

Jenibilu: ce proastă ești, tu, în loc să te bucuri... Eu m-am ascuns într-un dulap, la un chef, să aflu ce vorbesc amicii despre mine. Și bine am făcut, că am aflat cu cine am de-a face.

Afinatu: ce jenibil ești... Oricât aș fi de nebun, n-aș putea să fac așa ceva. Eu am condus o căruță până într-un sat și, la un moment dat, calu n-a mai vrut să mă asculte. S-a oprit și gata. Am urlat, l-am împins, l-am făcut în toate felurile, dar degeaba. Până la urmă am coborât și am mers pe jos până la destinație, ca să chem ajutoare. Toată lumea a rîs de mine. M-am enervat. Să-și bată joc așa un cal de mine...

Lola: eu nu cred.

Ori îi scump, ori îngrașă...

Anamaria Vida

Noul an școlar ne-a așteptat zâmbitor, vesel și cu brațele deschise. Elevii, silitori, desigur, și-au luat ghiozdanele colorate în spate și au pornit nerăbdători spre școală. Dirigintele, inspirat de primul clopoțel, și-a ținut primele ore cu entuziasm. Încă.

Totul e perfect. Până aici. Dar (întotdeauna există un „dar“) nu mică ne-a fost mirarea când ne-am regăsit vechiul chioșc, din incinta școlii, închis. Apoi am aflat și că, începând din acest an școlar, noi, elevii, nu vom mai beneficia de binecunoscutele produse fast-food, cu alte cuvinte: hamburgerii, hot-dogii, cartofii prăjiți sau plăcînțelele rotofeie. Să nu uit de sucurile acidulate și de dulciurile cele de toate zilele. Prin scumpul nostru chioșc suflă vîntul. Stupefiant! Rafturile goale și deprimante.

Și totul pentru că ministerul a hotărât să ne dezbrace de „prostul“ și „nesănătosul“ obiceiului mîncăcios de a ne deda la delicioasele bucate. Vor să ne transforme într-o generație ant-fast-food? Ce nu știu ei e că elevii NU VOR să renunțe la acest fel de mîncare. Știm că sunt nesănătoase, că au E-uri, că au grăsimi saturate și alte de-astea, dar... Nouă ne plac prea mult, nu ne putem

abține și, dacă trebuie, evadăm din școală ca să le procurăm din piață.

Recunosc că sunt alții care preferă să își aducă mîncărica de acasă, proaspăt scoasă din cuptorul (cu microunde) mamei. Există, de altfel, și elevi mai conștiințioși care se satură cu câte un covrigel și un măr..., așa cât să le țină de foame până ajung acasă la ciorba delicioasă sau piure-ul cu șnițel. Dar ce mult e până atunci... Vai de ei, săracii, rabdă, rabdă, că tarabele din jur nu le oferă nimic consistent și sănătos. Consistent și sănătos? Pare o contradicție în termeni.

Dar situația are totuși rezolvare pentru cei nesătui de fast-food. Revin la fast-food. Vânzătorii de aici continuă să le vîndă. Afacerea prosperă. Lor le pasă de noi... Mda. Oricum, nu renunțăm. Voi ce alegeți?

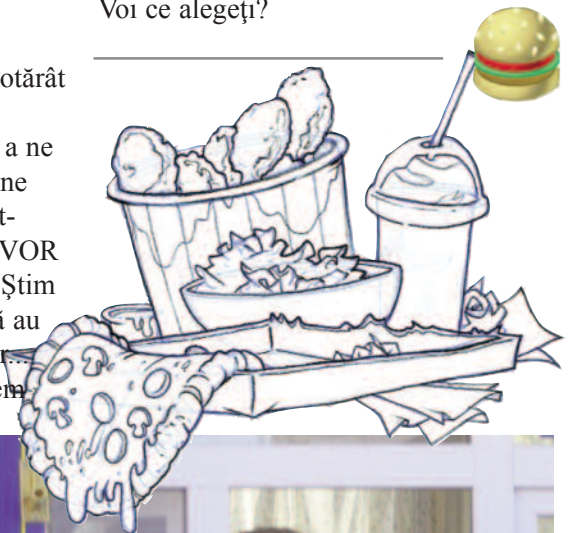

foto: Anamaria Vida

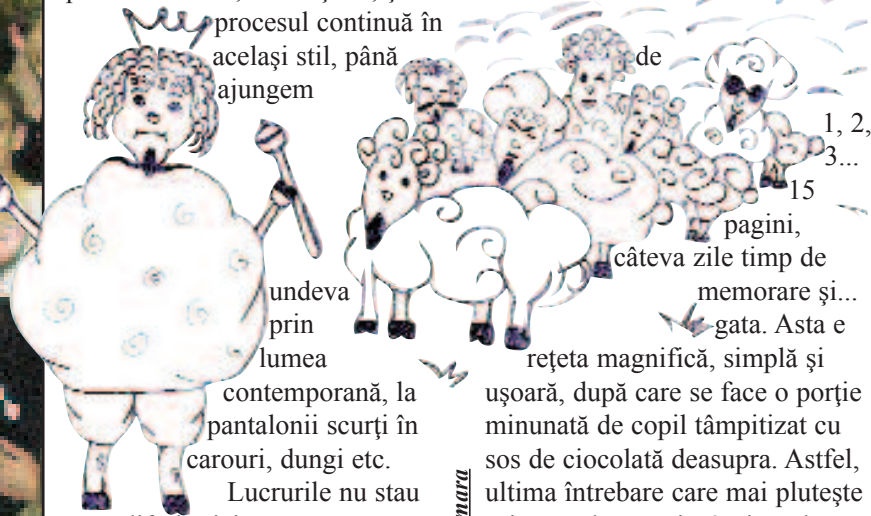
Calorii ca la piață...

...în dungi

Sindromul de turmă

Alina Todea

Sindromul își are originea în epoca de piatră, pe când nenea Neanderthal Gigi îl vede pe condezbrăcatul său, Gică, mai puțin dezbrăcat, având în jurul bazinului o asociere curioasă de frunze. După un oarecare interval de timp, adoptă și el acest „veșmânt“, fapt ce denotă calitatea de a imita (ei, bineînțeles că el nu avea habar de ceea ce i se întâmplă, dar instinctul de animal funcționează...). Asa se face că, în cele din urmă, tot tribul și-a procurat noul articol vestimentar al anului... 40000 î.e.n...., demult, după deviza „monkey see, monkey do“. Apoi a apărut o asociere nouă, frunzele verzi au fost înlocuite cu cele cărămizii, potrivite pentru toamnă, foarte râvnite. Și... ce se întâmplă oare?! Toți tribalii preiau noul stil, bineînțeles, și

procesul continuă în același stil, până ajungem undeva prin lumea contemporană, la pantalonii scurți în carouri, dungi etc. Lucrurile nu stau prea diferit nici acum, o persoană mai degrabă o personalitate, impune un nou stil, iar „masa“ îl adoptă imediat, fără prea multe întrebări.

Însă, diferența e că „triburile“ s-au transformat în comunități, diversificându-se. Sindromul se manifestă în mai multe sfere de interes. Exemplele sunt interminabile: muzica (manelari, rock-eri, punk-eri, hip-hop-eri), politica (diverse partide, idei politice), sport (în special, unu înjură - toți înjură), diferite organizații ș.a.m.d.

Modele sunt preluate rapid, nimic nu mai este digerat, gândit, comentat... S-a instaurat un confort intelectual. Evident, de ce să-și omoare săracul om de rând puținii neuroni (majoritatea înoată de zor, preponderent, prin hălbuța de bere), în încercarea de a înțelege anumite chestiuni, când

altul vine cu ideile gata formulate (eh, „fraieru“, cum s-ar spune). Astfel, creierașul (diminutiv intenționat) se ruinează, de la generație la generație, tot mai mult; e o aparatură deteriorată, consumă mult, dar nu produce.

Sindromul de turmă apare, de regulă, încă din copilărie, datorită unei predispoziții genetice, susțin unii. Dar, bineînțeles, și sistemul educațional își are partea sa de vină (nu, nu susțin ideea că sistemul e vinovat pentru toate problemele populației, de asta se ocupă și hip-hop-erii, și nea Ion cu nea Vasile la o vodcă ieftină dimineața la 7): copilul învață la ora de română, de mic, faptul că opera x e grozavă, i se trânteste pe tavă un comentariu

de 1, 2, 3... 15 pagini, câteva zile timp de memorare și... gata. Asta e rețeta magnifică, simplă și ușoară, după care se face o porție minunată de copil tâmpitizat cu sos de ciocolată deasupra. Astfel, ultima întrebare care mai plutește prin capul acestuia, înainte de dureroasa transformare e, probabil, „mami, unde pleacă norii?“

Problema e că în fiecare dintre noi e o mică tendință de aderare la turmă (e înăscut, ca niște tumori mici, benigne, care la unii se înmulțesc și devin maligne), cu toții avem o oiță mică în interior. Ea se manifestă („beehăie“) în situația în care vedem, spre exemplu, o grămadă de oameni stând la un chioșc sau la o manifestare publică sau la un festival...

În lume, există (încă), o sete uriașă de original, de proaspăt, există speranță. Totuși, propun înființarea unei turme, *anti-turma* a cărei deviză e: gândiți, oameni buni, fiți liberi!

În final, întrebarea capcană: „ce a apărut prima dată, ciobanul sau... oile?“

Test amuzant

Anamaria Vida

Ciocolata magică

- De câte ori pe săptămână ai poftă să mănânci ciocolată? (trebuie să fie un număr mai mare ca 0 și mai mic ca 10)
 - Înmulțește acest număr cu 2 (pentru ca să fie număr par)
 - Adună un 5 (la numărul deja dublat)
 - Înmulțește rezultatul cu 50 Poți să îți cauți calculatorul...
 - Dacă a fost ziua ta în 2009, adună 1759. Dacă nu a fost încă anul acesta ziua ta, adună 1758.
- Sper că te descurci cu matematica
- Acum, din rezultatul obținut, scade anul tău de naștere
- Trebuie să fie un număr din 4 cifre
- Rezultatul este un număr din trei cifre. Prima cifră îți arată de câte ori ai poftă de ciocolată pe săptămână. Iar următoarele două cifre sunt... ANIȘORII TĂI!!!

Da! E adevărat! Reprezintă chiar vârsta ta!

Playlist A X-a E

♣ Aerosmith – I Don't Wanna Miss A Thing
♣ Holograf – Ochii tăi

♣ DJ Tiesto – Close To You
♣ Beyonce – If I Were A Boy
♣ Azure Ray –

November
♣ David – Sexy Thing
♣ Inna & Play – Fly
♣ Ne-Yo – Closer
♣ Inna - Hot
♣ Animal X –

Nisip purtat de vânt
♣ Britney Spears – Womanizer
♣ Akcent – Umbrela ta
♣ Linkin Park ft. Busta

Rhymes – We Made It
♣ Akon ft. Kat Deluna – Right Now (Hahaha)
♣ Eddy Watta – I Love My People
♣ Pussycat Dolls ft. R. Kelly – Out Of This Club
♣ Lady Gaga – Just Dance
♣ Chris Brown ft. Jordin

Sparks – No Air
♣ Wyclef Jean – Fast Car
♣ Lexington Bridge – Dance With Me

Jazz în stil mare

Amelia Ilies

Mai mult sau mai puțin cunoscuta formație KLB din Ungaria a susținut un concert în orașul nostru multilateral dezvoltat și cultural. Manifestarea a fost pusă în scenă de Casa de cultură și de fundația Say Yes. Trupa de jazz s-a format în anul 2002, cu instrumentiști inegalabili: Kaltenecker Zsolt - clapă, născut într-o familie de muzicieni din Budapesta, Lukacs Pet - chitară, membru fondator al formației, Borlai Gergo - baterie, care și-a lansat primul album solo la doar 17 ani. Într-o sală plină de oameni, spre marea mea uimire, care savurau cu bucurie și admirație fiecare piesă, trupa s-a desfășurat în adevăratul sens al cuvântului. Adevărați profesioniști.

Atmosfera a fost foarte detașată și asta datorită pieselor încărcate cu multă energie, care îmbinau nebulie de moment cu lipsa oricărei rețineri, ispita cu evadarea în lumea cea de dincolo de tăcere și multă, multă pasiune. Am trăit la maxim fiecare moment, cu ochii și cu simțurile pironite halucinant pe clape, pe tobe sau pe strune. Am trăit bucuria umilă a spectatorului care știe că spectacolul de pe scenă e pentru el, dăruit din tot sufletul de o mână de oameni excepționali. M-am cuibărit în scaunul plușat al sălii de spectacol și am tăcut. În mine, doar muzica...

All that jazz

Amelia Ilies

Seara..., plictisul își făcea acut prezența. Căutam pe net câte ceva și dau de un nume care îmi atrage atenția: NINA SIMONE ! Hmm..., oare ce-o fi? Ce cântă? Și uite așa, youtube-ul îmi sare în ajutor. Mă pun să ascult piesă după piesă: „I love you Porgy“, „My baby just cares for me“, „Don't let me be

misunderstood“ și, în final, „Ain't got no... I got life“, absolut genială piesa, extraordinară. O ascuți și îți dai seama de simplitatea lucrurilor, de bucuria de a fi.

Poate că avem un fel de

microb în noi care ne face să disprețuim lucrurile frumoase care chiar ne fac fericiți. Un microb care ne face să le lăsăm

ascunse într-un loc bine zăvorât. Ne mai aducem aminte prea rar, deschidem ușița aceea micuță pentru a lăsa să pătrundă puțin soare. Suntem prea ocupați să vedem ce ne mai arată la știri, să urmărim serialul preferat, nu putem să ne detașăm de pragurile între care pendulăm și rămânem captivi în cercuri. Mesajul e mult mai profund decât aș putea să îl descriu...

Avem tot ce ne trebuie mâini, degete, picioare, minte, zâmbet, libertate, avem VIAȚĂ! Și Nina Simone știe.

Talent de nota 10

ANDRADA ROTAR este elevă în clasa a XI-a A, la liceul nostru. Este premiantă nu numai în muzică, ci și la școală, fiind șefa de promoție a generației sale. Ne-am întrebat cum reușește să-și împartă timpul cu atâta înțelepciune, ca să reușească în toate și iată câteva dintre răspunsurile pe care a avut amabilitatea să le dea:

consemnează **Amelia Ilies**

Ești elevă în clasa a XI-a, cum reușești să îți împarți timpul între muzică și lecții?

la rândul meu o transmit publicului ascultător.

Nu mi se pare un lucru foarte greu, având în vedere că lecțiile nu îmi ocupă mult timp din zi, iar muzica o privesc ca pe o relaxare.

Cânti și la chitară, cum îți se pare?

Am dorit să studiez un instrument, deoarece vroiam să învăț teorie muzicală. Aș fi vrut pianul, însă până la urmă am ales chitara și nu regret. Mi se pare un lucru interesant să mă acompaniez în timp ce cânt și chiar îmi place.

Cum ți-ai descoperit talentul și de la ce vârstă ai început să cânti?

Mi-am descoperit talentul, adică mi-a fost descoperit, în copilărie. Cântam coloana sonoră a reclamelor. Vârsta „oficială“ de la care am început să cânt este 13 ani.

Ai participat la numeroase concursuri și bănuiesc că ai avut parte de niște situații amuzante. Ai putea să ne povestești și nouă câte ceva amuzant?

Ce înseamnă muzica pentru tine?

Muzica reprezintă pentru mine, o încântare a sufletului, încântare pe care

Ceea ce m-a deranjat (dar și amuzat puțin) este faptul că la o apariție „artistică“ mi-au intrat tocurele în scenă, ceea ce mi-a îngreunat mișcarea. Aveam senzația că în orice moment risc să-mi pierd echilibrul și să cad. O altă întâmplare, destul de penibilă și aceasta, s-a petrecut la un concurs în Ungaria. Am avut ghinionul să nu îmi meargă microfonul decât câteva secunde, deci, după ce am cântat un minut, juriul mi-a cerut să încep din nou, deoarece ei nu auzeau ce cânt. Mai nasol a fost că au dat vina pe mine pentru microfonul defect, pentru ca, la momentul premierii, cel de la sunet să spună că, de fapt, microfonul nu a mers din cauza telefoanelor din sală. Dar totul s-a terminat cu bine, iar eu m-am ales în cele din urmă cu premiul I.

Ești premiantă la numeroase concursuri de muzică ușoară. Cum reușești?

Prima mea participare la un concurs a fost o pură întâmplare, datorită retragerii unui concurent înscris deja. Faptul că am câștigat premiul I „din prima“ mi-a dat curaj și încredere pe mai departe.

În curând vei termina liceul, te gândești pe viitor la o carieră muzicală?

Sincer, nu. Eventual dacă s-ar ivi o ocazie foarte bună, aș mai reflecta asupra acestui fapt.

Ce artiști sau formații admiri?

Îmi place foarte mult să ascult în special formații cum ar fi *Muse*, *Coldplay*, *Eagles*, *Roxette*, *Nightwish*.

foto: **Amelia Ilies**

<http://dracoldic.deviantart.com/art/one-step-at-a-time-101825028>